

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

p.3 De Rode Schaamte
Het menstruatietaboe, en wie er bij
wint of verliest

p.4 Vrouwen achter tralies
De onderdrukking van vrouwelijke
gevangenen

**p.8-10 De schadelijke mythes
over prostitutie**
Interview met Ania, een rebellerende
vrouw uit Polen

En verder:
HOP naar rechts; Solidariteitsacties in Ne-
derland met de bezetters van de St. Bonifa-
ciuskerk; Memorial Marijn; De navel van
De Nar - deel 3; ...

Rubrieken:
Anarchist Black Cross; Kroniek; Vegan Deli-
Corner; aNargenda...

Hop naar rechts Verdwazing alom in de strijd tegen het asielbeleid

Op 15 februari 2006 trok er door politiestad Antwerpen een steunbetoging voor mensen zonder papieren. Geen lachertje in een stad waar bijna elke dag razzia's plaatsvinden op trams, perrons en pleinen; waar willekeurige arrestaties en racistisch politiegeweld 'normaal' zijn geworden; waar mensen zonder papieren, immigranten, armen, kraaksters,... worden afgeschilderd als 'overlast'. Maar of we om deze betoging niet beter zouden huilen van ellende, is nog niet helemaal duidelijk...

De betoging werd georganiseerd door het comité Hoop Op Papieren (HOP), getrokken door de Sint-Egidiusgemeenschap (1). De centrale eis loog er niet om: voor een humane amnestie voor mensen zonder papieren die al langer dan drie jaar in procedure zitten én ingeburgerd zijn. Met zulke eis schrijft het comité HOP zich dus in in een totaal rechts betoog, dat mensen reduceert tot wat ze voor de Maatschappij kunnen betekenen – diezelfde Maatschappij die in eerste instantie verantwoordelijk is voor de miserie van hun clandestiniteit; en dat mensen beoordeeld op basis van hun integratie in een Maatschappij die hen bij voorbaat al uitsluit. Naast de Hoppers vinden we dan ook de liberalen, universitaires en bedrijfsleiders die in koor zingen “Ja, meer immigratie van hooggeschoolde computertechnici – maar laat die arme, domme stumpers alstublieft in hun eigen land wegtrotten.”

Enkele citaten van de organisatoren en van een aantal deelnemers aan de betoging zullen verduidelijken waarom het opzet van deze betoging verre van strijdbaar is, en politiciers alleen maar

meer redenen zal geven om hun walgelijke asielkampen, klopjachten en deportaties te blijven verdedigen. Jan de Volder, baas van de Antwerpse Sint-Egidiusgemeenschap: “Deze betoging is een pleidooi voor clementie, geen optocht voor een humaan asielbeleid, want dat is er al.” (2) Humaan, wablieft? In welke hemelse sferen verkeert deze vent? Er zitten godverdomme honderden mensen opgesloten in kampen en onze buurten worden geterroriseerd door controles – en hij spreekt over ‘humaan’?! Centrum voor Basiseducatie, deelnemster aan de betoging: “Ze leren onze taal, luister naar hen.” En wat als ze nu toevallig eens geen Nederlands spreken? Moeten we dan maar niet naar hen luisteren, mogen we hen dan lustig negeren, concentreren en deporteren? Het openlijk fascistische Vlaams Belang deelde onlangs nog folders met de titel “Nederlands? Ikke nie verstaan.” Aan de lezer/ster om de – niet zo vergezochte – link te ontdekken. Een – goed voor hem – onbekende organisator, die vanop het podium door de luidsprekers liet schallen: “Wij danken de politie voor haar hulp.” Nee, nee, dit was niet sarcastisch.

Het HOP-comité had tijdens de voorbereiding van de manifestatie trouwens geëist dat er geen pamfletten zouden worden uitgedeeld. Gelukkig heeft wat tafelspringen van de Unie voor de verdediging van Mensen zonder Papieren (UDEP) en het Vierde Wereld Syndicaat zo’n ordemaatregel kunnen voorkomen. De mensen van UDEP wisten trouwens amper wat hun overkwam. Toen ze de uitleg van de grote blanke mannen op het podium hoorden (“Hop hop hop – humane amnestie!”), schreeuwden zij terug “Hop hop hop – regularisatie”. Ook de bezetters van de Sint-Bonifaciuskerk in Brussel liepen er met een stram gezicht bij. Je zou voor minder!

En zo levert deze manifestatie (en dat zag je goed in de burgerlijke pers, die natuurlijk enorm blij was dat niet-overlast burgers ‘hun stem lieten horen’; want hongerstakingende asielzoekers, confronterende betogingen aan de gesloten centra, woedende geïlegaliseerden,... liggen momenteel nu eenmaal niet zo goed in de markt) de nodige munitie aan politiciers en gewetensussers om zich niet langer te hoeven verantwoorden over hun moordend asielbeleid. Amnestie veronderstelt immers dat het om misdadigers gaat, en dat er nood is aan een autoriteit om de misdadigers genade te schenken. En zo zijn is iedereen blij – behalve de papierlozen natuurlijk.

Als je al niet meer eist dat alle deportaties stoppen, dat de gesloten centra worden gesloten, dan zijn we wel ver verwijderd van een strijd tegen het asielbeleid. Maar daar was het de HOP'ers duidelijk niet om te doen, ondanks de duidelijke eisen van papierlozen zelf (bv. UDEP: algemene regularisatie, sluiting van gesloten centra, stoppen van deportaties). En dan wordt het natuurlijk pijnlijk: mensen van UDEP die geen Nederlands verstaan kregen op de HOP-steunmanifestatie te horen dat zij niet genoeg ‘ingeburgerd’ zijn om een menswaardig bestaan te verdienen. De woede, het onbegrip en de tranen van de aanwezige papierlozen werden door de organisatoren vanop hun hoge podium effectief uitgerangeerd.

Gelukkig hebben organisatoren lang niet alles in de hand. De mensen van UDEP waren aanwezig met hún eisen, ondersteund door mensen die wars van politiek geharrewar wel solidair zijn met vervolgte papierlozen. Zo sprak Frank Hosteaux uit [p.2](#)

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samen klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kretten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de doods-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

*Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.*

> p.1 Antwerpen Noord (3) gelukkig nog klare
taal, net zoals Nico Volckeryk van het Sint-An-
drieskwartier (4): de uitzonderingen die jam-
mer genoeg de regel bevestigden. Wat zij daar
in feite deden tussen al die andere zeikerds, zal
alleen een politieker kunnen begrijpen... Klein-
links was gelukkig niet aanwezig. Misschien
beseffen die eindelijk dat ze zelf in de top drie
der allergrootste kampenbouwers pronken. Er
werden eveneens anarchistische pamfletten

uitgedeeld en langs het traject hadden enkele
nachtschilders slogans gespoten: “DVZ zijn
moordenaars” en “Free migration”.
Laat ons het niet vergeten. Overal verheft
de oorlog tegen papierlozen en immigranten,
overal verheft het verzet van papierlozen.
De ondersteunde organisaties en groepen die
hun strijd verraden, zullen in hen en in ons een
vijand vinden. Wij zijn niet bereid een concreet
strijdperspectief (bv. sluiting van gesloten cen-

tra) op te offeren aan een goedwillige ‘amnes-
tie’. De rechtse zee verpulvert de laatste rotsen
die geen kant kiezen.

**Geen matigen, geen staken van de strijd.
Elke stap terug is een deportatie meer.**

*(1) Sint-Egidiusgemeenschap: een katholieke organisa-
tie die zich toelegt op liefdadigheid en sociale werken in
een sterk autoritair kader. (2) De Standaard, 16 februari
2006, p. 2*

25/02/2006 — Betoging in Brussel: een kort verslag

Op 25 februari 2006 betoogden meer dan 8000 mensen in solidariteit
met de kerkbezitters in Brussel, UDEP en de eis voor algemene regu-
larisatie. De betoging zelf was al even dubbelzinning als die in Antwer-
pen van 15 februari: talloze smerige politiciers en humanitaire werkers
bevuilden de betoging met hun aanwezigheid. De verkiezingen zijn na-
bij, en dan schieten de parasieten als paddestoelen uit de grond. Para-
siteren op mensen in strijd en mensen in hongerstaking (!), is iets wat
alleen politiciers en collaborateurs zich kunnen veroorloven. Tijdens
de betoging werden evenwel heel wat strijdbare teksten verspreid, en
langs het traject waren heel wat graffiti’s te bemerken die de strijd in

een duidelijker perspectief plaatsen: FEDASIL (de beheerders van de
zogenaamde ‘open’ asielcentra’) = GESTAPO; Expulsion = Meurtre;
Vuur voor de kampen, vrijheid voor allen; Politiciens = collabos;...
Na de betoging werden nog drie mensen overvallen door flikken in bur-
ger en relflikken; ze werden ervan beschuldigd een graffiti te hebben
gespoten. Klaarblijkelijk waren er nog mensen (o.a. de sambaband)
die tijdelijk werden vastgehouden op de flikkenburelen. De politie be-
diende zich van de nieuwe toezichtsmethodes beschreven in de BOM
(Bijzonder Opsporings Methodes), de anti-terreurwet van minister On-
kelinx van Justitie...

Solidariteitsactie in Nederland met de bezette Sint-Bonifaciuskerk Ereconsul vraagt Belgische regering om open grenzen

Hedenochtend hebben wij, een aantal poli-
tiek geëngageerde Nijmegenaren, bij het
Belgisch ere consulaat kort een protest laten
horen tegen het Belgisch migratiebeleid. Mid-
dels een fax (“Aan de leden van de Belgische
Federale Kamer van Volksverlakterij en Pa-
trick Dewael”), die na discussie door de consul
werd verstuurd aan Patrick Dewael, minister
van binnenlandse zaken en de federale kamer,
vroegen wij aandacht voor de Europese migra-
tie politiek, en de actuele bezettingsactie van de
Sint-Bonifaciuskerk in Brussel. In de fax eisen
wij dat geen mens meer geïlegaliseerd kan
worden, te beginnen met de mensen die nu in
België strijden voor hun rechten op een mens-
waardig leven. Migratie is geen probleem, maar
een oplossing voor een probleem dat ongelijke
welvaartsverdeling heet.

Sinds 19 oktober 2005 houdt een groep mensen,
door het Belgisch beleid geïlegaliseerd, deze
kerk bezet. Sinds afgelopen woensdag zijn 27
van hen in hongerstaking gegaan. Dit zijn de
meest recente acties van verzet tegen de door de

Belgische staat gevoerde asiel- en migratiepoli-
tiek. Een beleid, dat in lijn met andere Europese
landen, erin bestaat de grenzen zo veel mogelijk
te sluiten, vluchtelingen zoveel mogelijk te ont-
moedigen om naar België (Europa) te komen,
en zij die dan toch tot hier geraken, zoveel mo-
gelijk te scheiden in ‘bruikbare’ en ‘onbruikba-
re’ mensen. Een beleid dat in haar kern slechts
gericht is op puur opportunistisch eigenbelang,
mooi gemaakt met een steeds verder wegslui-
tend laagje vernis van regularisatie op ‘humani-
taire gronden’. Een beleid dat mensen reduceert
tot economische variabelen, die zo gemanipu-
leerd dienen te worden zodat het uiteindelijk
voordelig uitvalt voor de economie.

In concreto betekent dit dat slechts zij die ef-
ficiënt in de economie ingezet kunnen worden
(lees: winstgevend uitgebuit) toegelaten wor-
den, en dat in alle gevallen gepoogd wordt
mensen op straat te trappen, het land uit te zet-
ten, en dit met een dosis criminalisering van de
vluchtelingen, zodat dit beleid als fatsoenlijk
verkocht kan worden. Zoals al gezegd zien wij
in het Belgische beleid een voorbeeld van een

beeld dat men overal in Europa aantreft. Overal
wordt het beleid aangescherpt om de muren
rondom Fort Europa hoger op te trekken. Dat
dit beleid moorddadig is, behoeft eigenlijk geen
uitleg. Schiphol was geen incident, haar doden
zijn verbonden met vele andere doden. Melilla,
Ceuta, Samira Adamu en de vele zelfmoorden
in gesloten en open centra, en alle anderen die
tijdens een poging naar Europa te komen, of na
een deportatie, allen zijn zij het slachtoffer van
de deportatiemachine die Europa om egoïsti-
sche en racistische motieven gebouwd heeft. De
migratie wordt foutief ingeschat als probleem,
integendeel, het is de oplossing van een pro-
bleem dat ongelijke welvaartsverdeling heet.
Vandaar dat wij ons solidair verklaren met de
bezitters en de hongerstakers van de Sint-Bo-
nifaciuskerk en alle anderen die zich verzetten
tegen dit beleid. Wij eisen het directe opheffen
van de grenzen, zowel de landsgrenzen als die
aan het loket.

Weg met de grenzen! Voor internationale soli-
dariteit! Geen mens is illegaal!

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

GESLOTEN CENTRUM VAN MERKSPLAS. Twee meisjes die op-
gesloten zitten in Merksplas gingen de eerste week van februari in
hongerstaking. Hun moeder, die samen met haar drie andere kinderen
verblijft in het ‘open’ asielcentrum in Arendonk, mag hen plots niet
meer bezoeken. Eveneens worden ze opgeroepen om zich op 9 februari
te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Klaarblijkelijk
wilde de DVZ een snelle deportatie bekomen.

GESLOTEN CENTRUM VAN MERKSPLAS. Vincent en David,
twee leden van UDEP, zetten hun verzet ook na hun arrestatie en op-
sluiting verder. Ze barricaderen de celdeur van een vriend om een na-
kende deportatie te voorkomen. De Dienst Vreemdelingenzaken moet
knarsetandend afdruipe. Vincent wordt evenwel 5 dagen in isolatie
geplaatst.

GESLOTEN CENTRUM VAN STEENOKKERZEEL. Een gezin uit
Ghana met twee kinderen wordt na vier maanden opsluiting vrijgelaten

uit Steenokkerzeel. Naar goede gewoonte worden de mensen letterlijk
op straat gedumpt: zonder eten, kleren of geld. Gelukkig zijn er vrien-
den die hen opvangen en helpen.

BEZETTE SINT-BONIFACIUSKERK IN BRUSSEL. Op 22 februari
begonnen 27 papierloze bezitters een ongelimiteerde hongerstaking.
Diezelfde avond komt Rosemont, de directeur van de Dienst Vreem-
delingenzaken, die net 50 asielaanvragen van kerkbezitters had geweij-
erd, hen aanmanen om hun actie stop te zetten. Het komt tot een heftig
debat. Wanneer iemand de - in januari geboren - jongste kerkbezetter/
ster in de handen stopt van de directeur, begint de smeerlap te huilen.

VINCENT GEDEPORTEERD OP 24 FEBRUARI. Op de vooravond
van de grote betoging in Brussel en net na het begin van de hongerstak-
king, slaagt de Dienst Vreemdelingzaken erin om Vincent te deporte-
ren. Hij wordt in elkaar geslagen en gedeporteerd naar Boekarest (Roe-
menië) door SN Brussels Airlines.

Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve plaats te nemen op de kanapee.

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op een bepaald
onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met de kretten van achter een
vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georganiseerd over verzet en repressie (door btw,
zie De Nar 192 p.6), AMP eens om een ongezoeten mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen
graag de rest.

-- het schrijversterscollectief.

De rode schaamte

Het menstruatietaboe en wie er bij wint of verliest

Wanneer er een stuk van jezelf in de schaduw geduwd wordt, dan is dat omdat een ander daarvan gebruik wil maken.

Het is niet moeilijk om vast te stellen dat er een taboe bestaat over menstruatie. Wanneer we erover praten, beginnen we te giechelen, krijgen we een rode kop, maken we onnozele grappen of zeggen we dat we het niet willen hebben over zo'n vies onderwerp. Wanneer we bloeden, frutselen we ons maandverband stiekem uit onze rugzak, steken we onze tampons in stylo-achtige camouflage hulzen en vinden we excuses uit wanneer er gevraagd wordt waarom we 'buikpijn' hebben of wanneer we niet met de rest gaan zwemmen. We hebben in de loop der jaren dan ook 1001 code-woorden uitgevonden om over onze bloedperiode te spreken, gaande van 'kweddelen', 'boele', 'de tijd van de maand' tot 'regels', 'buikpijn' en wat nog allemaal. Waarom schamen wij ons?

Het taboe rond menstruatie wordt ons langs alle kanten opgedrongen. Soms zijn het onze moeders die ons naar het voorbeeld van hun moeder en de kerk aanleren dat we op een discrete manier moeten omgaan met ons bloed. Soms zijn het de meisjes en jongens om ons heen die de schaamte ons hoofd in duwen met hun grappen of uitspraken over de viezigheid van menstruatie. De reclame heeft een grote verantwoordelijkheid voor onze rode schaamte. Dit is eigenlijk zo met alle vormen van lichaams-sappen. Tot de oneindige verzameling van WC-verfrissers, deodorants en wegwerpzakdoekjes, behoren ook de geparfumeerde inlegkruisjes. De industrie achter de reclame wil ons blijkbaar kost wat kost duidelijk maken dat ons lichaam 'vies' is. En wat vies is, moet verborgen worden. Vandaar de zwarte inlegkruisjes voor zwart ondergoed en die voor in de string, de bloemetjesverpakkingen van maandverbanden en de camouflerende opberghulzen voor tampons.

Hebben wij een reden om ons dit aan te trekken? Tuurlijk! Want wanneer er een stuk van jezelf in de schaduw geduwd wordt, dan is dat omdat een ander daarvan gebruik wil maken. De profiteurs van het taboe en onze schaamte zijn in de eerste plaats de maandverbanden- en tamponsbusiness en de farmaceutische industrie. Omdat wij monddood gemaakt zijn, kunnen de bedrijven van tampons en maandverbanden ons doen geloven dat hun produkten de enige oplossingen zijn om onze bloederige dagen door te komen. De farmaceutische industrie vaart er wel bij elke keer wanneer de dokter een meisje of een vrouw de pil voorschrijft als reddingsmiddel voor onregelmatige of pijnlijke menstruatie.

Ook de bazen en de scholen winnen aan macht dankzij dit taboe. Voor hun is het natuurlijk in de eerste plaats belangrijk dat wij allemaal productief zijn. Veel vrouwen hebben echter last van pijnlijke maandstonden, hebben hevige mi-

graine, rugpijn of krampen wanneer ze bloeden. Dat komt de slavendrijvers net iets minder goed uit en zo komt het dat deze vrouwen geen recht hebben op een maandelijks rustperiode. Ze slikken zware pijnstillers, nemen de pil of gebruiken hun jaarlijkse verlofdagen om thuis in hun bed te kunnen liggen. Het dwangbeeld dat je altijd maar actief en productief moet blijven, ook tijdens je menstruatie, wordt ons ook geprogrammeerd door de talrijke tamponreclames met lachende, goed gehumeurde, super-actieve en sportieve menstruerende vrouwen.

Tot slot is ook iedereen die de vrouwen in een hoekje wil duwen aan de winnende hand. Er worden onnozele grappen over ons gemaakt, er wordt ons wijsgemaakt dat we 'vies' zijn en wanneer we slecht gezind zijn dan krijgen we wel eens een " 't Is de tijd van de maand zeker?' " te horen. Ons bloed wordt gebruikt om ons te kleineren!

Er zijn niet alleen mensen die iets winnen bij deze situatie, maar er zijn er ook die er iets bij verliezen. Dat zijn alle vrouwen en de mannen die relaties met vrouwen willen uitbouwen op basis van gelijkheid. Wij vrouwen verliezen elke keer dat we bloeden een stukje van onszelf, omdat we ons elke maand een paar dagen schamen voor onszelf. We verliezen ook de mogelijkheid om samen op zoek te gaan naar manieren waarop wij met ons lichaam en onze menstruatie willen omgaan. We verliezen de kennis van ons eigen lichaam wanneer we dit blindelings toevertrouwen aan de dokters en de maandverbanden-giants. We verliezen ons zelf-respect wanneer we anderen toelaten ons zo maar te kleineren. Dit artikel is een poging om ons bloed weer een beetje meer uit de schaduw te halen. Alle lezer/sters kunnen gemakkelijk meedoen aan het doorbreken van dit onderdrukkende taboe. Laat het duidelijk zijn: gedaan met de schaamte, tijd voor respect!

(ingezonden stuk)

Een waardevol alternatief voor tampons.

De Keeper, de Mooncup en de Divacup zijn bekertjes die je in je vagina inbrengt. Het zijn 3 verschillende merken die een beetje van elkaar verschillen. Ze vangen enkel je bloed op en niets anders, het milieu van de vagina raakt dus niet verstoord. De bekers zijn minstens 10 jaar herbruikbaar! Ze kunnen tot 30 ml bloed opvangen, dit is ongeveer een derde van een hele 'normale' menstruatie-periode, dus je moet ze dus minder vaak legen dan dat je van tampon moet veranderen. De cup vormt een vacuüm in je vagina. Om hem eruit te halen, moet je deze breken door onder aan het bekertje duwen. Het steeltje maakt het gemakkelijker om hem eruit te halen. Je kan dit steeltje kleiner maken, als dat beter zit.

Er zijn 2 modellen, naargelang je al bevallen bent of niet. Je moet opletten want het A-model is bij de Keeper en de Divacup voor vrouwen die nog niet bevallen zijn en bij de Mooncup is dit het B-model.

De Keeper is de oudste en meest bekende variant. Hij bestond al voor de uitvinding van tampons. De Keeper is gemaakt uit natuurlijk rubber. Gebruik hem niet als je een allergie hebt voor rubber. Hij kost ongeveer 15€. De Mooncup is doorzichtig, gemaakt uit silicone en is duurder (ongeveer 20€). Hij is iets zachter en daardoor iets comfortabeler. Er bestaan veel verschillende soorten siliconen. De mooncup wordt gemaakt van een stevige soort, gekend als een silicone elastomeer. Het is biologisch niet-reagerend, wat betekent dat het 100% niet-allergisch is. Dit soort van silicone is ook resistent tegen bacteriële groei. Silicone is gemaakt van kiezelzande, één van de meest duurzame minerale bronnen op aarde.

Enkele sites voor meer informatie –telkens met de nodige scepsis te bekijken–

www.urban-armor.org

www.bloodsisters.org

www.thekeeperinc.com

www.mooncup.co.uk

www.divacup.com

<http://pacificcoast.net/~manymoos/>

<http://www.seac.org/tampons/>

<http://www.denar.be> -- De Nar 198 (juli-augustus 2005), "De strijd om de vagina. Een doekje voor het bloeden, of waarachtige bevrijding?"

Niet te missen!!

In België doen een aantal meisjes uit Leuven, Brussel en Gent gezamenlijk een bestelling zodat de keeper (15 euro; in de winkel 40 euro!!!) en de mooncup (20 euro) goedkoper uitkomen. Je kan hen contacteren als je een bloedopvulbekertje wil of als je verdere vragen hebt via mujereslibres@no-log.org Volgende maand vind je in de nar een uitgebreide uitleg over hoe je zelf herbruikbare maandverbanden kan maken.

**Je hebt
je naam
met een mes**

**in
mijn hart
gekerfd.**

**Marijn,
voor altijd
mijn.**

**Voor
altijd
pijn.**

**Marijn,
2 oktober 1980- 12 maart 2004**

Op zondag 12 maart gaan we samen voetballen, op Marijn. We spreken af om 14u00 in Villa Skwattus Dei (Schapenstraat 29, 3000 Leuven). Kom zeker af!

Vrouwen achter tralies

De meervoudige onderdrukking van vrouwelijke gevangenen en haar onmiskenbare gevolgen

Tussen maart 2005 en november van datzelfde jaar dienden niet minder dan vier vrouwen klacht in tegen de onderdirecteur voor de veiligheid van ‘Nanclares de la Oca’: de grootste gevangenis van wat men wel eens Baskenland pleegt te noemen. De aanklachten gaan van vernederingen en bedreigingen tot seksuele en economische chantage en aanzetten tot zelfmoord. Alles wijst erop dat dergelijke praktijken wijd verbreid zijn in strafinstellingen wereldwijd en in het bijzonder in instellingen voor vrouwelijke gedetineerden.

Binnen en buiten?

De gevangenis is nooit een op zich staand gegeven. Ze is altijd de weergave van een samenleving die opsluiting nodig heeft om haar huidige vorm te kunnen behouden. Die opsluiting op zich is echter onvoldoende. Ze veronderstelt dat er een systeem van waarden en normen ingang vindt dat de opsluiting ‘aanvaardbaar’ maakt. Zo heeft de kloof tussen arm en rijk (bezitters en niet-bezitters) in de samenleving een waardestelsel nodig dat de eigendom tot iets heiligs maakt. Wie die kloof overbrugt door als niet-bezitter iets te stelen van een bezitter, doorbreekt in de eerste plaats het waardestelsel van het recht op eigendom. Zij eigent zich iets toe op een onrechtmatige manier, waarbij abstractie gemaakt wordt van haar recht op wonen, op degelijke voeding of op menswaardige levensomstandigheden. De voorrang die de samenleving verleent aan het eigendomsrecht toont duidelijk aan dat de kloof tussen arm en rijk een voorwaarde is voor het voortbestaan van deze samenleving. Niet voor niets zit het overgrote deel van de gevangenispopulatie straffen uit voor eigendomsdelicten (diefstal, overvallen etc.). De arme die besluit tot de onteigening van de rijke komt zo in een situatie van dubbele onderdrukking terecht: de onderdrukking die hij als niet-bezitter ondergaat, wordt versterkt door de sociale veroordeling van de gevangenschap.

Meervoudige onderdrukking

Wanneer men als vrouw in de gevangenis belandt, wordt deze dubbele onderdrukking echter verdubbeld. Men is niet enkel arm, men is arm én vrouw in een samenleving waarin armoede sowieso een vrouwelijk woord is en de grammatica sowieso mannelijk. Net zo draagt men als vrouw niet enkel de sociale straf van de gevangenschap. Men heeft immers niet enkel een wettelijke overtreding begaan; in de eerste plaats heeft men de traditionele huishoudelijke rol doorbroken die de maatschappij voorschrijft. Bovendien wordt deze versterkte onderdrukking en uitsluiting nog kracht bijgezet door bijkomende vormen van discriminatie. In de Spaanse gevangenissen zijn bijna alle vrouwen in gevangenschap van arme huize; meer dan 90% heeft een drugprobleem; de helft is alleenstaande moeder en nog eens 50% is immigrant (niet-blank). Aan de basis van deze discriminatieketen ligt echter de algemene onderdrukking als vrouw. Deze stelling wordt aannemelijk als men weet dat tot de helft van de opgesloten vrouwen seksueel geweld onderging en tot bijna 20% het slachtoffer was van seksueel misbruik vóór de gevangenschap.

Een mannelijke ruimte

Ook de inrichting van de gevangenisinstellingen en modules voor vrouwen weerspiegelt het patriarchale samenlevingsmodel. Zo bevindt het overgrote deel van de strafinstellingen voor vrouwen in Spanje zich binnenin mannenge-

vangenissen (van de 78 modules bevinden er zich slechts drie in uitsluitend vrouwelijke gevangenissen). Dat betekent dat vrouwen, net als buiten de gevangensismuren, onderworpen worden aan patriarchale structuren en hiërarchieën: ze verblijven in cellen ontworpen voor mannen, ondergaan veiligheidsmaatregelen op maat van mannen en worden bevolen door een mannelijke leidinggevende staf. Binnen deze architectuur en structuur krijgen de vrouwen als minderheid sowieso een lager budget, kleinere leefruimtes en minder ontspanningsmogelijkheden toegekend. Vrouwen hebben minder toegang tot betaalde arbeid en de arbeid die ze mogen verrichten, bevestigt stevast het traditionele rolpatroon (kuisen, naaien, koken...). De reïntegratie van de vrouwelijke gevangene is een reïntegratie in de situatie van economische en sociale afhankelijkheid die hen oorspronkelijk in de gevangenis deed belanden. Ook op medisch en psychologisch vlak zijn de strafinstellingen allesbehalve aangepast aan vrouwelijke noden. En net omwille van het hoge aantal drugafhankelijke en misbruikte vrouwen is deze bijstand essentieel. Deze leemte wordt traditioneel opgevuld met overdadige medicatie (kalmeringsmiddelen, antidepressiva, valium...) die vaak zonder medisch toezicht wordt verleend. De klassiek-psychiatrische opvatting dat delinquente vrouwen sowieso mentaal ziek zijn, versterkt deze tendens tot overmedicatie nog verder.

Als de vrouwelijke gevangene in de eerste plaats gezien wordt als iemand die de code van het vrouwelijke rollenpatroon overtreden heeft, geldt dit in bijkomende mate voor vrouwen met kinderen. Als de ‘goede moeder’ en de ‘goede huisvrouw’ de goede vrouw maken, is de ‘slechte’ (want gevangene) vrouw per definitie een slechte echtgenote en meer nog een slechte moeder. Op basis van deze patriarchale logica wordt niet alleen de vrouw maar ook moederschap in de gevangenis onrechtstreeks bestraft. Ondanks het feit dat meer dan de helft van de vrouwelijke gevangenen kinderen heeft, zijn de vrouwenmodules en gevangenissen in het algemeen helemaal niet voorzien op de aanwezigheid van kinderen. In Spanje mogen de kinderen van gevangenen in principe tot hun derde levensjaar bij hun moeder verblijven, maar dat verblijf wordt natuurlijk getekend door de kindonvriendelijkheid van de gevangenis. Het enige alternatief is een opvoeding in afwezigheid van de moeder in één van de vele tehuizen voor ouderloze kinderen. In beide gevallen worden zowel moeder als kind de mogelijkheid van een kwalitatieve relatie ontzegd.

Blinde vlek

Als de situatie voor de vrouwelijke gevangenen binnenin de gevangenis ronduit schrijnend is, wordt de situatie naar buiten toe gekenmerkt door onzichtbaarheid en onwetendheid. Het begrip gevangenis roept onmiddellijk het stereotype op van de mannelijke misdadiger, wellicht omdat dit beeld meer in overeenstemming is met de karikatuur die veel mensen hebben van gevangenen in het algemeen (die monsterlijke mensen tegen wie we beschermd moeten worden). Gevangen vrouwen worden niet door de gevangenis, maar evenmin door de samenleving erkend. Recent werd deze moordende stilte doorbroken in de Spaanse gevangenis ‘Nanclares de la Oca’ (Bizkaia). Sinds december 2004 stierven in Nanclares niet minder dan 11 mensen ten gevolge van zelfdoding, overdosissen en

ziekten. Ook werden er minstens vier pogingen tot zelfdoding vastgesteld. Deze cijfers onthullen ronduit onleefbare gevangenisomstandigheden en het lijdt geen twijfel dat de verouderde vrouwenmodule er het slechtst aan toe is. Begin 2004 begonnen verschillende gevangenenorganisaties geruchten te horen uit de vrouwenmodule van Nanclares. De onderdirecteur van de veiligheid zou regelmatig cellen van vrouwen bezocht hebben en hen oneerbiedig benaderd hebben. Uit angst voor wraaknemingen bleven de formele aanklachten echter uit tot maart 2005. Deze eerste aanklacht leidde tot een rechtszaak waarin op korte tijd drie andere vrouwen aanklachten neerlegden en verschillende anderen beschuldigende verklaringen aflegden. Ook een mannelijke gevangene diende klacht in. Alle gevangenen die klacht indienden werden daarop door andere bewakers afgedreigd om geen verdere verklaringen af te leggen. Tijdens het verloop van het proces nam de onderdirecteur ontslag en werd de directeur van Nanclares, die van de mistoestanden op de hoogte was, gepromoveerd tot een post in het ministerie van justitie. Meer dan waarschijnlijk is de situatie in Nanclares eerder regel dan uitzondering; niet alleen in Spanje, maar in gevangenissen wereldwijd. Wellicht heeft de eerste aanklacht andere slachtoffers getoond dat het mogelijk is de stilte te doorbreken. Even waarschijnlijk is het dat veel meer personeelsleden betrokken waren of op de hoogte waren van wat er gaande was. Ook over de situatie van vrouwen in de Belgische gevangenissen is er bitter weinig geweten en hoogstwaarschijnlijk komen de detentieomstandigheden in grote mate overeen met die van Spanje. Een veroordeling van dergelijke omstandigheden vereist geen specifieke aanklacht tegen specifieke personeelsleden. Deze uitspattingen, als ze dat al zijn, zijn eerder een recht-

streeks en noodzakelijk gevolg dan een uitzondering op de regel die de gevangenis is. Waar mensen overgeleverd worden aan de willekeur van de macht en de opsluiting wordt er geïntimideerd, gemanipuleerd, onderdrukt, gefolterd, verkracht, misbruikt...

-- Jean Grave

Noot: mensen die ons meer kunnen vertellen over de situatie van de vrouw in de Belgische gevangenissen of persoonlijke getuigenissen willen geven, worden van harte uitgenodigd contact op te nemen met De Nar (info@denar.be).

Rond veganisme circuleren al te veel fabeltjes. Een aantal van die fabeltjes zorgen ervoor dat mensen hun streven naar veganisme na korte tijd voor bekeken houden of zich bij voorbaat neerleggen bij de onmogelijkheid om zich als mens te bevrijden van één van “onze” meest barbaarse “gewoontes”. Beiden zouden om “persoonlijke gezondheidsredenen” tot levenslange uitbuiting, onderdrukking, verkrachting, roofmoord,... gedwongen worden. Triestig! Nochtans wijzen tal van longitudinale onderzoeken (onderzoeken die een doelgroep over een langere periode observeren en in dit geval zelfs vaak over meerdere generaties!) onomstotelijk aan dat een levenslang streven naar veganisme perfect verzoenbaar is met de bekommernis om “gezond te leven”. “Gezonder” zelfs, zeker als we het ook nog even over onze collectieve gezondheid mogen hebben...

Andere fabeltjes zijn dan weer zeer nefast voor de feestvreugde en hebben tot doel de “veganisten” op te sluiten in een soort kluizenaarsbestaan, omgeven door ongecontroleerde dogma’s, wijsheden, verboden en geboden. Vooral “niet-veganisten” blijken regelmatig fabeltjes uit de fictieve “vegan-bijbel” te verspreiden. Dat mensen die streven naar veganisme ook wel eens te koop lopen met de grootste onzin en deze dan ook nog eens gaan publiceren is al iets pijnlijker...

De dierenbevrijding (van “mens en dier”) en het veganisme hebben er echter alle baat bij dat mensen hun streven naar veganisme op een geloofwaardige manier en met overtuiging voortzetten. Ingebed in een ruimere bevrijdingsstrijd, is er in deze strijd geen plaats voor fabeltjes. In “Hoe zat dat nu weer met ...” zullen we zonder medelijden een aantal dogma’s nekken, tot op het bot gaan waar nodig en hier en daar vlijmscherp trancheren...

VEGAN DELI-CORNER

Receptje voor seitan

Seitan is een ideale bron aan proteïnen voor al uw stoverijen. Het is niet meteen de meest voedzame onder de zogenaamde “vleesvervangers”, maar wel één van de lekkerste. Seitan is echter vrij duur en niet zo makkelijk te vinden als tofu. Seitan pikken kan o.a. in ‘De Natuurwinkel’, de voedingsketen van de verwerpelijke en expansieve antroposofische zuil (terwijl Triodos voor ons geld zorgt en de Steinerscholen voor de opvoeding), maar nog lekkerder is ie als je hem zelf maakt. Dit kan door gluten tot een soepel en elastisch geheel te kneden (zie einde stap 3 en volgende van het recept) en het vervolgens op smaak te brengen in een rijkelijke bouillon (fond). Oefening baart kunst en dat geldt ook als je vertrekt van broodmeel...

Voor het gluten:

- 1kg ongebleekte bloem of meel (voor witbrood)
- 1kg volkorentarwemeel (voor brood)
- 1 à 1,25 dl koud water, of voldoende voor een stevig deeg

Voor de fond:

- grof gesneden wortels, uien, look en selder
- peperbolletjes, tijm, laurier en sojasaus
- naar smaak gember, mosterd, ...

Bereiding:

- Meng de twee soorten meel met 1 liter water -of wat meer indien nodig- in een grote kom en maak er een stevige bal van. Kneed het deeg vervolgens minstens gedurende 15 minuten, zodat het goed soepel en elastisch is.
- Leg het deeg in een mengkom met lauwwater en laat gedurende een halfuur rusten. Giet intussen 2 liter water in een grote kookpot en voeg de ingrediënten voor de fond toe. Breng aan de kook en laat vervolgens zachtjes verder koken terwijl je het deeg verder bewerkt.
- Spoel het deeg 5 minuten in koud water. Tijdens het spoelen moet je aan het deeg trekken en erin duwen en knijpen. (Gebruik eventueel een kom om waterverspilling tegen te gaan.) Daarna spoel je het 5 minuten in warm water. Nadat je deze handelingen nog eens over hebt gedaan, eindig je met een spoelbeurt van 2 minuten met koud water (in totaal heb je dus 5 spoelbeurten). Het gluten zal zich bij elke spoelbeurt verder ontwikkelen en het zetmeel zal vrijkomen en wegspoelen. Uiteindelijk hou je een sponzige massa over met vele losse draden; het glutineuze deel van de tarwe (het eiwit).
- Verdeel het gluten in kleinere stukken (naar smaak en gebruik) en laat gedurende minstens 1 uur zachtjes koken in de fond. Voeg regelmatig wat water toe, zodanig dat het gluten ondergedompeld blijft. Naarmate het gluten meer fond tot zich neemt, zal het verder uitzetten.
- Giet af en bewaar de groentjes voor een soep of een sausje. De seitan kan meteen gebruikt worden in een stoofpot (blokjes), als sneetjes gebakken met mosterd, ... Je kan de seitan probleemloos gedurende 6 maanden in de diepvriezer bewaren; invriezen met kookvocht. In de koelkast blijft de seitan -goed afgesloten en ondergedompeld in een lichte fond met een blaadje laurier- ongeveer een week goed. Voor langere bewaringstijden en/of in het geval men geen koelinstallatie heeft lijkt het mij zinvol om te experimenteren met het opleggen/wecken (*) van seitan...

(*)conserveren in glazen potten, van de lucht afgesloten en gesteriliseerd

Smakelijk, en laat ze leven
-- het ongedierte in de keuken.

PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)

De vegan deli-corner is een regelmatig verschijnende rubriek. Op zoek naar meer lekkere ideetjes? Sla er de vorige nummers eens op na.

Hoe zat dat nu weer met B12?

De in 1948 ontdekte vitamine B12 is een levensnoodzakelijke vitamine, die bij ernstige tekorten bloedarmoede, mentale stoornissen, slaap-, eet- en voortplantingsstoornissen en een aantasting van het zenuwstelsel en het immuunsysteem kan veroorzaken.

In tegenstelling tot wat wel eens (te vaak) beweerd wordt bevatten planten geen bruikbare B12. Dit geldt ook voor gefermenteerd plantaardig voedsel. Bepaalde plantaardige voedingsmiddelen bevatten wel analogen (gelijkaardige stoffen die echter niet dezelfde werking hebben als het voor dieren noodzakelijke B12), maar deze kunnen soms zelfs de goede werking van B12 tegengaan (absoluut te vermijden zijn bv. de afgeleiden van de alg spirulina).

Dieren, noch planten kunnen B12 aanmaken! B12 wordt enkel met zekerheid aangemaakt door bepaalde micro-organismen. Bij de mens bevinden deze B12 producerende micro-organismen zich in het laatste stukje darm (de dikke darm), terwijl de opname gebeurt via de wand van de dunne darm (dat dus voor de dikke darm komt). Konijnen, die met een gelijkaardig probleemje zitten, lossen dit op door een deel van hun uitwerpselen op te eten. Weinig mensen zullen echter bereid gevonden worden om hun eigen uitwerpselen te gaan eten. Anders zit dat natuurlijk als we deze als mest gaan gebruiken en zo heeft ook de droge wc er weer een troef bij... (*) Voor sommige andere dieren stelt zich dan weer geen probleem; de B12 wordt bij hen geproduceerd vóór de plek waar ze in het lichaam wordt opgenomen (bv. bij koeien). Nog andere dieren gaan hun dosis B12 halen uit dierlijk voedsel (zogen, kadavers, roven, ...) of uit verrijkt “veevoeder” (in de bio-industrie).

Dit alles hoeft ons niet meteen te verontrusten. De behoefte aan B12 is immers minimaal (van 1,5 tot -voor zogende vrouwen- 3 microgram per dag) en heel wat van de in omloop zijnde B12 komt uit laboratoria waar men werkt met micro-biologische fermentatieprocessen. Van deze B12 komt er slechts een fractie op de markt als voedingssupplement voor “veganisten”, het gros gaat naar de vleesindustrie of wordt als placebo op de markt gebracht. Ook de aardbodem zit vol met B12 producerende micro-organismen (60-70% van de aanwezige micro-organismen produceren B12!), maar door de ziekelijke en nefaste hang naar een klinische hygiëne heeft “de moderne consument” hier bitter weinig aan. Dit verklaart echter wel waarom mensen reeds voor 1950 of (nu nog) zonder voedingssupplementen er in slaagden om een leven lang naar veganisme te streven!

Ook hebben we als mensen een aanzienlijke voorraad B12 in ons lichaam, die ons toelaat om zondere verdere opname een aantal jaren (van

3 tot 6 jaar en uitzonderlijk zelfs tot meer dan 10 jaar) zorgeloos verder te leven. Toch is het raadzaam hier het zekere voor het onzekere te nemen en niet te gaan experimenteren, daar een bloedonderzoek -in geval van twijfel of alarmerende signalen- niet vegan is.

Tot slot is het nog belangrijk te weten dat bij een lagere B12-inname, de efficiëntie van de opname groter is en dat een goede opname ook afhankelijk is van een aantal factoren die niets te maken hebben met een “veganistisch dieet”. Bij dit laatste doelen we o.a. op de aanwezigheid van andere vitamines en vooral van de intrinsieke factor (een stof die de opname van B12 mogelijk maakt en waarvan de aan- of afwezigheid totaal los staat van het al dan niet streven naar veganisme). Het overgrote deel van de mensen die dus met B12-tekorten worstelen, zijn dus “gewone vleeseters”!

Samenvattend kunnen we concluderen dat wie een leven lang naar veganisme wilt streven best nu en dan eens een pilletje slikt. Dit heeft niets “onnatuurlijks” en roept bij mij alvast minder walging op dan het systematisch opsluiten, verkrachten, vernederen, kastreren, uitmelken, ... van andere dieren (de meeste van deze praktijken zijn ook rechtstreeks verbonden met het vegetarisme!). Extra B12-opname kan via een dagelijks pilletje (van 10 à 100 microgram) of -minder efficiënt- via een wekelijks pilletje (van 1000 microgram, slechts goed voor zo’n effectieve opname van ongeveer 10 microgram) of van B12 injecties of -druppeltjes (zie de huisarts). De pilletjes moeten goed gekauwd worden, zodat ze zich maximaal vermengen met het speeksel, en worden best onmiddellijk na de maaltijd ingenomen.

Pas op; niet alle B12-supplementen die verkrijgbaar zijn, zijn vegan! Soms worden er bijvoorbeeld dierlijke stoffen aan de voedingsbodem toegevoegd, worden er dierlijke stoffen gebruikt bij het maken van de pilletjes (bv. lactose) of als omhulsel (bv. gelatine). Ook wat minder schrobwerk zou niet slecht zijn, maar dat geldt voor zowat alles, behalve dan voor de winstmarge van de verwoestende hygiëne-industrie...

-- het Ongedierte

(*)Deze redenering gaat natuurlijk niet op als men overdreven veel belang aan hygiëne hecht. Uit onderzoek bij een veganistische leefgemeenschap bleek dat deze perfect gezond leefden, zonder dat ze ooit B12-supplementen hadden ingenomen. Bepalend waren wellicht het gebrek aan overhygiëne en het gebruik van menselijke mest in de tuinbouw.

Vragen omtrent deze rubriek of de dagelijkse strijd voor veganisme: vegan@denar.be of via post (zie info).

Kritische studie van het Enige Echte Anarchisme in Vlaanderen van 1986 tot 2006

Achter een blad als de Nar zit meer dan je denkt. Het huidige Narcollectief is nu al 2 jaar bezig en De Nar is in totaal aan haar 20e jaargang toe. Nummer 200 kwam uit in de 10e maand (20 maal 10 is 200) van het jaar 2005 (5 van het 5e jaar in dit millenium maal 4 van de 4 cijfers in 2005 geeft 20), 2 keer 2 jaar geleden vielen de 2 torens én 9 plus 11 is ... 20. Met allen die hier niets van begrepen hebben schreeuwen wij het uit: "Halt aan de ongere cijfermystiek, tijd voor een terugblik!"

Deel 3: De kleren van De Nar (nummers 100-178)

De Nar 162 — Cover foto gemaakt door ALF infiltrant van de Gerechtelijke Politie.

Bedankt Nicky!

27/01 FRANKRIJK - Op enkele weken tijd zijn nu al tien kantoren van ANPE (werkloosheidsagentschap) in brand gestoken: in Toulouse-Lespinet, Rennes-Sud, Saint-Cyr-sur-Loire, Caen-Centre, Limoges-Ventadour en Lille-Hellemes. Er werden ook nog meerdere pogingen tot brandstichting vastgesteld in Parijs-Jaurès, Dijon-Corroyeur, Brie-Comte-Robert, Perpignan-Kennedy, Pau-Université en Cenon.

27/01 FRANKRIJK - In Parijs dringen activisten van het ALF de privé-woonst van manager van GlaxoSmithKline (die banden heeft met Huntingdon Life Sciences) binnen. De sloten worden dichtgelijmd, de muren ge vandaliseerd met graffiti.

27/01 FRANKRIJK - Op het justitiepaleis van Montpellier wordt rode verf gesmeten en ‘Gevangenis = Dood’ geschilderd. De actie gaat vergezeld van een brief die oproept tot solidariteit met alle gevangenen in strijd.

29/01 BELGIË - In Vottem betogen een 3000-tal mensen tegen het gesloten asielcentrum daar. Er worden pamfletten verdeeld in solidariteit met de anarchistinnen uit Lecce (zie Nar 202 “Solidariteit tegen alle grenzen”). Aan het centrum zelf worden enkele kleine vandalismen aangebracht (poort beklad, dingen gesmeten,...)

30/01 GRIEKENLAND - Er ontploft een brandbom voor het kantoor van de Nationale Bank. De schade is groot, er zijn geen gewonden. De politie verklaart dat het een anarchistische actie is geweest.

30/01 LUXEMBURG - In een asielcentrum breekt een revolutie uit. De opgesloten immigranten gooien matrassen op een hoop en steken die in brand. 1 Algerijnse immigrant sterft echter in de vlammen. 33 anderen worden met brandwonden opgenomen in het ziekenhuis.

1/02 FRANKRIJK - In Parijs worden drie bontwinkels aangevallen: ruiten ingeslagen, sloten dichtgelijmd. De actie wordt opgeëist door het ALF.

3/02 NEDERLAND - De kantoren van Thomas Cook in Utrecht worden aangevallen met verfbommen en graffiti. Het ALF eist de actie op.

3/02 ITALIË - In Viareggio wordt een bankautomaat van de Banca Intesa in brand gestoken. Enkele dagen later ontvangt een krant een brief met een anarchieteken waarin wordt uitgelegd dat de Banca Intesa verantwoordelijk is voor het financiële beheer van het asielkamp in Lecce.

4/02 BELGIË - Aan het gesloten asielkamp in Merksplas wordt ‘s avonds vuurwerk afgeschoten in solidariteit met de gearresteerde leden van UDEP die daar vastzitten en alle mensen zonder papieren.

4/02 DENEMARKEN - Een antifascistische tegenbetoging mondt uit in rellen. Er worden 115 mensen met grof geweld gearresteerd door de Deense politie.

4/02 Italië - In Milaan wordt een propagandabord van Forza Italia, de fascistische partij van Berlusconi, in brand gestoken.

4/02 FRANKRIJK - In Parijs worden twee bontwinkels aangevallen door het ALF. Ruiten ingesmeten, sloten dichtgelijmd, tags achtergelaten.

5/02 BELGIË - Aan het gesloten asielkamp in Merksplas vindt een lawaaidemo plaats.

6/02 FRANKRIJK - In Yvelines breken er rellen uit na de politiemoord op een jonge overvaller. De jongeman kwam uit dezelfde wijk als waar de rellen plaatsvonden: de oproerpolitie moest een nacht lang vechten tegen de opstandigen, die auto’s in brand staken en het politiekantoor in de wijk vernielden.

6/02 DUITSLAND - In München vindt een anti-NATO betoging plaats waar 5000 mensen aan deelnemen.

6/02 ITALIË - De autoriteiten van de Olympische Spelen lasten de doortocht van de Olympische Vlam door het Val di Susa af nadat er serieuze protesten waren geweest en rellen met de politie toen iemand de vlam wilde afpakken van de atleten.

7/02 FRANKRIJK - In Grenoble vallen studenten/jongeren het politiecommisariaat aan. De politie ontruimt de plaats, de studenten/jongeren hangen een zwarte en rode vlag buiten. De protesten gebeuren in het kader van de strijd tegen het voorstel van het CPE

(“contrat première embauche”), een arbeidscontract speciaal voor jongeren van minder dan 26 jaar dat aan de baas de mogelijkheid geeft om de jongere zonder verdere problemen te ontslagen, mits 15 dagen op voorhand verwittigd.

9/02 GRIEKENLAND - Er vindt een algemene betoging (vakbonden, politieke groepen, anarchistinnen, sociale bewegingen,...) plaats tegen de Big Brothermaatschappij, aangezien net is uitgekomen dat verschillende gigantische masten voortdurend telefoongesprekken af luisteren. Op het einde van de betoging worden verschillende CCTV (bewakingscamera’s) aangevallen en vernietigd.

9/02 ITALIË - In Vallermosa, in de provincie Cagliari (Sardinië) ontploft een bom voor het politiekazerne. De bom veroorzaakt materiële schade en was voor een raam geplaatst.

11/02 NEDERLAND - Activisten dringen binnen op het terrein van het asielkamp in Zeist om een ‘burgerinspectie’ te houden. Buiten vindt tegelijkertijd een lawaaidemonstratie plaats. De actie dient om de vrijheid te eisen van alle opgesloten vluchtelingen.

11/02 SPANJE - In de buurt van Lista wordt een wagen van UPS (bedrijf met banden met Huntingdon Life Sciences) gesaboteerd.

TWEEDE WEEK VAN FEBRUARI, PORTUGAL - In Lissabon wordt een ZARA-winkel aangevallen in solidariteit met de gearresteerde anarchistinnen in Barcelona.

12/02 GROOT BRITANNIË - In Exmoor bevrijdt het ALF everzwijnen. Eentje wordt meegenomen om ergens anders de vrijheid op te snuiven, voor de andere everzwijnen worden de kooien en omheiningen opengebroken.

14/02 GROOT BRITTANIË - In Surrey wordt het huis van Alan Manning, betrokken bij vivisectie en dierproeven, aangevallen. Zijn voorgevel en wagen worden beklad met verf.

15/02 BELGIË - In Antwerpen betogen een 5000-tal mensen in solidariteit met mensen zonder papieren. Het opzet van de betoging is echter niet zo ondubbelzinnig (zie artikel in deze Nar: “Hop naar rechts”). Op de betoging worden anarchistische pamfletten uitgedeeld tegen deportaties en voor de sluiting van de asielkampen. Er zijn ook enkele graffiti-slogans te bespeuren langs het traject.

15/02 FRANKRIJK - In Marseille wordt het Spaanse Consulaat bezet tegen de anti-anarchistische repressie in Barcelona van de afgelopen weken.

16/02 FRANKRIJK - In Rennes vindt een betoging plaats tegen het CPE-contract. Een 10 000 tal mensen neemt eraan deel. Het komt tot barricades, rellen en aanvallen op het politiecommisariaat.

19/02 SPANJE - In Lugo worden twee bankfilialen aangevallen met molotovs. De actie wordt opgeëist in solidariteit met de Ruben en Ignasi (gearresteerd in Barcelona, februari 2006) en Sergio L.D. (tegen wie de twee bankfilialen klacht indienden en schadevergoeding eisten naar aanleiding van de rellen tijdens de EU-top in 2003).

20/02 FRANKRIJK - In Orvault (Nantes) wordt een bos bezet dat moeten gekapt worden voor de bouw van een nieuwe jeugd-gevangenis. De actie strijdt tegen de plannen van de Franse Staat om meer gevangenen te bouwen, tegen de criminalisering van jongeren, tegen het justitie-apparaat. De bezetters vragen hulp van buitenaf.

20/02 SPANJE - Buurtbewoners uit Sants (waar Ruben en Ignasi woonden) houden een solidariteitsbetoging in hun wijk.

20/02 SPANJE - In Barcelona worden op twee plaatsen straten geblokkeerd. Er worden spandoeken ontrold om de vrijlating te eisen van Ruben en Ignasi, die op 9 februari 2006 werden gearresteerd.

21/02 FRANKRIJK - In het centrum van Nantes wordt een werf van Bouygues (bedrijf dat in Frankrijk gevangenen bouwt) bezet in solidariteit met de bezetters van Orvault, tegen alle gevangenen.

22/02 BELGIË - 27 mensen zonder papieren die al vier maanden de Sint-Bonifaciuskerk in Brussel bezetten, gaan in hongerstaking.

22/02 SPANJE - In Andalusië wordt een kantoor van UPS (bedrijf met banden met Huntingdon Life Sciences) aangevallen: de ruiten worden ingesmeten en molotovs naar binnen gekeild. De actie wordt opgeëist in solidariteit met de gearresteerde anarchistinnen Ruben en Ignasi uit Barcelona en de Earth/Animal Liberation Front in de Verenigde Staten.

22/02 SPANJE - In Barcelona worden graffiti’s gespoten in solidariteit met de bosbezetting in Orvault (Frankrijk), tegen de gevangenen.

23/02 SPANJE - In Madrid worden de ruiten van een immobielenkantoor en een bank ingesmeten in solidariteit met de gearresteerde anarchistinnen in Barcelona.

23/02 SPANJE - In Bilbao wordt een solidariteitsbetoging gedaan met Ruben en Ignasi.

24/02 FRANKRIJK - Het bezette bos in Orvault wordt ontruimd door een overmacht aan Speciale Interventie Teams (GIPN). De bezetters worden even gearresteerd, maar al snel terug vrij gelaten. De volgende dag wordt een er een picknick georganiseerd in het bos, maar de politie grendelt het bos hermetisch af.

24/02 NEDERLAND - In Leeuwarden betogen een 1200 tal mensen tegen de komst van Deportatieminister Verdonck. De toegang van de zaal waar ze moest zijn, wordt geblokkeerd. De politie grijpt hardhandig in.

24/02 BELGIË - Vincent, lid van UDEP en opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas, wordt gedeporteerd. De eerste poging die dag om hem te deporteren mislukte door Vincent’s verzet en enkele solidairen die vliegtuigpassagiers aanspoorden om de deportatie te verhinderen. De Dienst Vreemdelingenzaken had echter nog een plaatsje op een tweede vlucht van SN Brussels Airlines voorzien: nadat ze de solidairen hadden geïdentificeerd en gearresteerd, werd Vincent in elkaar geslagen en alsnog gedeporteerd.

24/02 NEDERLAND - In Nijmegen wordt er een protest gehouden voor het Belgische consulaat in solidariteit met de kerkbezetters in Brussel en de manifestatie op 25/02. De consul stuurt een fax van de protesteerders door naar minister Dewael.

24/02 SPANJE - In Alcobendas worden drie bankfilialen aangevallen: bankautomaten en sloten dichtgelijmd, ruiten gedecoreerd met slogans in solidariteit met de 4 van Aken (gearresteerd juni 2004), met de 6 van Barcelona (gearresteerd september 2003) en Ruben en Ignasi (gearresteerd februari 2006).

24/02 SPANJE - In Barajas worden grote reclamepanelen getransformeerd tot kretten van solidariteit voor Ruben en Ignasi. Er worden eveneens solidariteitspamfletten verspreid die de nieuwe aanval van de repressie uitleggen.

25/02 BELGIË - In Brussel vindt een betoging plaats van UDEP, de zelforganisatie van mensen zonder papieren. Ongeveer 8000 mensen nemen deel, waarvan jammer genoeg heel wat politieke parasieten. Langs het traject zijn graffiti-slogans te merken (Expulsion = meurtre, Fedasil = Gestapo, Politiciens = Collabos, Feu aux camps, liberté pour toutes,...) en aan een leegstand huis hangt een spandoek (Soyons incontrôlables). Na de betoging overvallen rellieken 3 mensen die tijdens de betoging een graffiti hadden gespoten.

25/02 GRIEKENLAND - In de periferie van Athene ontploft een artisanale bom voor een bankfiliaal van PnB Paribas. De bank raakt zwaar beschadigd, twee nabij geparkeerde voertuigen gaan in vlammen op. Anoniemen verwittigden enkele media over de aanval.

De schadelijke mythes over prostitutie

interview met Ania, een rebellerende vrouw uit Polen

Dit interview werd uit het Engels vertaald. Het is afkomstig uit het Oost-Europese anarchistisch tijdschrift "Abolishing the borders from below" (nummer 22, december 2005).

In dit tijdschrift vind je artikels uit verschillende Oost-Europese landen en uit Turkije terug. Ze worden allemaal in het (eenvoudig) Engels gepubliceerd. Je kan je niet abonneren op het tijdschrift, maar je kan het in België wel verkrijgen in de Anarchistische Infoteek (Annonciadenstraat 16, 9000 Gent).

Contactgegevens van Abolishing the Borders:

AbolishingBB c/o Schwarze Risse Kastanienallee 85 10435 Berlin Duitsland
mail: abolishingbb@riseup.net

Distributie:

wielkowitsch@hotmail.com

Abonnementen:

abolishingbb_subs@riseup.net

<http://www.abb.hardcore.lt/>

Veronika: Kan je eerst even kort vertellen over je passies en je bezigheden?

Ania: Ik studeer sociale wetenschappen, ik ben actief in de anti-oorlogsbeweging en in de solidariteitsbeweging met het bezette Palestina en ik neem deel aan vele andere activiteiten van verschillende libertaire bewegingen. Mijn passies en avonturen zijn anarchisme en feminisme. Ik koos tien jaar geleden voor de prostitutie - het was een manier om mijn studies te betalen.

V: Waarom heb je beslist om dit interview te geven?

A: Prostitutie neemt een grote plaats in in mijn leven en ik wil het niet ontkennen of verzwijgen. Langaars de andere kant had ik tijdens de tien jaar dat ik dit beroep uitoefende maar enkele keren de mogelijkheid om hierover een vrij en oprecht gesprek te voeren en dat waren altijd privé-gesprekken. Maar wij, de prostituees, hebben allemaal een noodzakelijke behoefte aan een platform voor vrije expressie. Net zoals elke sociale groep hebben we nood aan een dialoog.

Ik zie hierin een terrein voor feministen van overal, maar vooral in Oost-Europa. Dit is mijn oproep en warme verzoek aan feministen: geef deze ruimte niet terug aan de kerk, de staat, politiestatistiek, politiekprekers, rioolpers, ... in het kort: geef het niet aan de mannen. Ik heb de indruk dat ik niet alleen over mezelf praat wanneer ik het over mijn persoonlijke ervaringen met prostitutie heb. Ik ben er vrij zeker van dat ik met de stem spreek van veel vrouwen die omwille van verschillende redenen 'geen stem hebben', vooral in Oost-Europa, vooral in Polen. Daarom zal ik over 'ons' spreken, hoewel ik sinds een paar weken gestopt ben met dit beroep.

De oude feministische slogan 'het persoonlijke is politiek' wordt in ons geval bewaarheid: ik ben me ervan bewust dat mijn geschiedenis de geschiedenis van honderden of duizenden vrouwen is, hoewel er zeker details verschillend zijn. Los van het feit dat ik rechtvaardigheid wil teruggeven aan mijn vriendinnen (ik geloof dat ik ze solidariteit verschuldigd ben), is dit voor mij

de eerste gelegenheid sinds tien jaar om mijn gedachten met anderen te delen.

Spijtig genoeg heb ik gedurende de tien jaar dat ik dit beroep heb uitgeoefend geen platform of milieu gevonden waar ik vrij kon discussiëren over mijn levensberoep. Vandaag beschouw ik dit niet als correct. We worden gedwongen in een dubbel leven; onze familie, vrienden (als we die hebben), professoren etc. weten het niet, vermoeden het niet of verkiezen niets te weten over ons 'tweede leven'.

De samenleving verkiest helemaal niets over ons te weten, ons bestaan te verzwijgen ook al vormen we een aanzienlijke sociale groep. Ofwel zijn we slecht voor het geweten, ofwel een gevaar voor een systeem, voor het patriarchaat, voor mannen. Zou het zo zijn omdat ons bestaan alleen al te veel taboes doorbreekt? Misschien is het omdat wij soms meer weten over de mannen dan hun eigen vrouwen, hun families, hun milieu. Ze tonen ons hun kant die in de schaduw moet blijven, die verborgen moet zijn voor hun omgeving. Misschien doen ze er daarom alles voor om ons niet vrij te laten spreken.

De prostituees zelf zijn bang om hun stem te laten klinken; ze weten maar al te goed dat ze niet welkom zijn in de openbare ruimte. De mannen zijn erin geslaagd om hen in de onderwereld te duwen, om hen te scheiden van andere vrouwen, van andere mensen. Prostitutie gaat dan ook samen met verschrikkelijke, onmenselijke eenzaamheid. Het zou heel interessant zijn om de uitsluitingsmechanismen die hierbij actief zijn te analyseren: ik beschouw de morele en de religieuze mechanismen als de belangrijkste.

V: Hoe omschrijf je de prostitutie?

A: Dit is één van de moeilijkste vragen. Ik heb de term 'beroep' al gebruikt, maar ik zou dat woord liever tussen haakjes plaatsen. Vandaag is het beroep van een prostituee niet vergelijk-

baar met eender welke andere activiteit om geld te verdienen, met eender welk beroep in feite. Ik zal proberen uit te leggen waarom ik dat denk.

Dit werk 'cementeert' de patriarchale dominantie van mannen. Het zijn zij die over de voorwaarden beslissen. Degene die betaalt, bepaalt de voorwaarden. De regeling tussen de prostituee en de cliënt is niet horizontaal en zal dit ook niet zijn zolang geld zijn rol speelt. Wat extreem wreed is, is dat het verkopen van seksuele diensten elk contact en de vreugde met haar eigen lichaam van de vrouw wegneemt, dat het de kennis of de herkenning van de behoeften van haar eigen lichaam wegneemt. Dit is het resultaat van het gebruik van je eigen lichaam als gereedschap.

Het argument dat dit hetzelfde is als eender welk fysisch werk heb ik gehoord, maar dat is gewoon een grove simplificatie. Bij geen enkel ander werk gaat de objectivering zo ver. De fabrieksarbeider (arbeidster) hoeft niet akkoord te gaan met de pijn van het bovenlichaam tijdens het werk. Ik vraag me af of de cliënten van prostituees weten hoeveel van hen er werken tijdens hun menstruatie. Ik leg met volle wil uit wat dit betekent: voor de gemeenschap steekt de prostituee een stukje natuurlijke spons in de vagina, een stukje gewone spons of een halve tampon - dit hangt af van wat ze heeft of van wat ze zich kan veroorloven (natuurlijke spons is het gezondste, maar ook het duurste).

Ze doet dit vaak in de rapte en in onhygiënische omstandigheden, ze kan zichzelf vaak kwetsen vooral wanneer ze lange nagels heeft (en meestal heeft ze die, want het één van de marktvereisten, dit betekent: van de mannen). Ze heeft dan een pijnlijke seksuele relatie, vooral wanneer ze krassen heeft. Ze kan in vele gevallen niet tegen de man zeggen dat ze liever seks heeft zonder penetratie. Soms is ze niet in staat om de intensiteit van de seksuele relatie te controleren.

Daarna moet ze de spons wegnemen, vaak weer

in de rapte en dit een paar keer per dag, een paar dagen achter elkaar.

Je zou kunnen zeggen "het is haar eigen fout, waarom werkt ze wanneer ze menstrueert?" maar het is niet zo simpel. Net zoals elke andere mens werkt de prostituee wanneer ze geld nodig heeft. De klant ziet er natuurlijk niets van - prostituees zijn, ze moeten dit zijn, excellente actrices. Eén van mijn vriendinnen werkte een week lang terwijl men haar had gezegd dat ze naar het ziekenhuis moest gaan. Ze had een cyste, die natuurlijk barstte tijdens het werk. Ik heb vrouwen ontmoet die werkten tijdens hun zwangerschap. Eén van hen werd altijd naar de autostrade waar ze werkte gebracht door haar echtgenoot. Dit was in Polen, niet ver van de Duitse grens, maar ik heb dezelfde verhalen uit Duitsland gehoord, dus waarschijnlijk is het overal hetzelfde.

Wanneer ik het heb over "vrouwen die de intensiteit van de gemeenschap niet kunnen controleren", bedoel ik dat ze verkracht worden. Exact dit - niet meer en niet minder. Opgewonden klanten herkennen haar verzet vaak niet, en als ze het wel doen kunnen ze woedend reageren. Hij heeft voor zijn seksuele service betaald en hij wil het hebben op de manier die hij zich inbeeld heeft. Sadisme is hier dagelijkse kost.

Ik heb me vaak afgevraagd waarom de grote geschapen klanten kiezen voor de smalle, gevoelige prostituees. Vooral deze met een kindergezicht. Elke prostituee moet haar pijngevoelens blokkeren, net al alle andere gevoelens - walging bijvoorbeeld. Daarom geloof ik dat prostituees de mensen zijn die het verst verwijderd zijn van hun lichaam, het minste bevrediging van hun eigen lichaam verkrijgen. Ik zou zeggen zelfs meer dan nonnen en zeker meer dan vrouwen die in fabrieken werken. Deze laatste hebben hun lichaam tenminste voor zichzelf... in theorie. Ze hoeven tenminste niet te lachen wanneer iemand hen verkracht.

De voorwaarden van het werk dicteren de markt, maar deze onpersoonlijke term bedriegt de werkelijkheid. ‘Markt’ betekent niets meer dan: de mannen. Het zijn zij die het uiterlijk van de prostituees dicteren, de prijzen en het soort van service. ‘Service’ is zelfs een erg onnauwkeurige term. Veel mannen willen graag macht over de persoonlijkheid van de vrouw die ze betalen. Vaak (altijd?) is de relatie tussen de prostituee en de klant een verborgen of open oorlog.

Volgens mij is dit een bron van seksuele opwinding voor de klanten - of ze zich er nu van bewust zijn of niet. Ze voelen vreugde en opwinden bij het oversteken van de grenzen. Als ze bijvoorbeeld niet wil dat haar gezicht wordt aangeraakt of als ze weigert te kussen (dit zijn de meest voorkomende taboes van prostituees - elke prostituee heeft haar eigen taboe), zal de klant het altijd proberen te doen, wetende dat ze afhankelijk is van zijn geld en dat ze heel waarschijnlijk de kamer niet zal verlaten of niet zal beginnen schreeuwen tegen de klant. Als ze dat toch doet, zal ze heel waarschijnlijk haar werkplaats verliezen. Het is mijn verschillende keren overkomen.

De dwang is voor mij waarschijnlijk de beste beschrijving van de prostitutie. Ik moet hier nog aan toevoegen dat naar mijn mening in patriarchale samenlevingen alle, of de meeste, relaties tussen seksen overeenkomen met prostitutie. Op school, op de universiteit, op straat wordt elke vrouw, onafhankelijk van leeftijd, uitzicht of sociaal status, soms behandeld als een prostituee. Elk van ons wordt vernederd, maar de prostituee neemt er geld voor. Er is geen diepe kloof tussen een prostituee en een zogeheten fatsoenlijke vrouw die helemaal onderworpen is aan het patriarchaat. De kloof bestaat tussen die vrouwen die geleerd hebben om voor autonomie te vechten, seksuele en andere autonomie.

V: Waarom heb je voor deze manier om geld te verdienen gekozen? Deze beslissing nemen... een erg hard moment in iemands leven...

A: Geen enkele vrouw kan deze beslissing gemakkelijk maken. Ik was toen al vaag bewust van de verschillende mogelijke gevolgen. Ik herinner me dat ik dacht dat er vrouwen waren die geschikt waren voor dit beroep, maar ik beschouwde mezelf niet als één van hen. Vandaag meen ik dat niemand ‘geschikt’ is voor dit beroep.

Maar voordat ik begon na te denken over deze mogelijkheid, heb ik alle andere mogelijkheden die er voor mij waren, nagekeken. Dat waren er in feite niet veel. Ik was erg jong, het was het jaar na mijn middelbare school, zonder een beroep, een beetje bang voor het onafhankelijk leven. Toen ik mijn school afmaakte, ging ik thuis weg, bewust van het feit dat ik moest beginnen werken want mijn vader zou niet betalen voor mijn hogere studies. Het bleek dat ik al mijn kosten niet kon betalen met de kleine studentenjobs, zwaar werk in de Pizza Hut of het geven van privé-lessen. Ik had geen studiebeurs omdat... mijn vader te veel geld verdiende. Het feit dat ik geen contact meer had met hem, werd niet als belangrijk beschouwd. Ik heb in feite de rechtszaak voor alimentatiegeld gewonnen, maar... de rechter vond dat ‘een jonge vrouw vrede moet sluiten met haar vader en terug naar huis moet gaan’, dus had ik maar 100 zł per maand (nu ongeveer 50 euro) - zelfs niet genoeg om de huur van de kleinste kamer te betalen.

Maar ik herinner me dat ik vocht. Ik herinner me de ongevoeligheid van de curator aan de universiteit toen ik hem vertelde over mijn problemen, hem vroeg om eventuele hulp van de universiteit. Ik vraag me af hoe alles zou verlopen zijn, moest er aan de Poolse universiteiten de functie van een gevolmachtigde voor vrouwenrechten en gelijke rechten bestaan, zoals ik het ken uit

Duitsland. Wie weet... Ik zou tenminste weten naar wie ik kon gaan met mijn problemen.

V: Welke associaties komen er in je op wanneer je denkt aan prostitutie en de Poolse maatschappij?

A: In Polen beschouwt het grootste deel van de maatschappij zichzelf als gelovig, de katholieke kerk heeft een enorme invloed op de hele morele sfeer. De katholieke dubbele moraal is slecht voor iedereen, is heel slecht, maar gezien het patriarchaat en de godsdienst systemen zijn die uitgevonden werden door mannen, zijn het de vrouw en de kinderen die het meeste lijden gezien ze zich onder de invloed van mannen bevinden. En onder de vrouwen lijden de prostituees het meest omdat zij het minst geëmancipeerd zijn.

Poolse prostituees zijn ongelukkiglijk vaak... te vaak vrouwen met een katastrofaal laag zelfbeeld. Niet alleen horen ze van kinds af aan over de kurwas, hoeren, sletten... of hoe men prostituees ook noemt in deze samenleving - dit bestaat overal, maar in Polen hebben sommigen deze katholieke moraliteit zich eigen gemaakt, ze beschouwen zichzelf als ‘zondaars’. En daarom verzetten ze zich niet, organiseren ze zich niet in vakbonden, vechten ze niet voor hun rechten, toonden ze zelden solidariteit tegenover hun prostituee-vriendinnen, zoals bijvoorbeeld Duitse prostituees dat wel doen. Ze proberen zich heel zelden te bevrijden van de controle van mannen - lokale bezitters, mensen die prostituees lastig vallen of politie.

De effecten van deze katholieke invloed zijn dramatisch en ik vermoed dat het in andere Oost-Europese maatschappijen niet veel beter is. Ik heb de prostituees van de ex-Sovjetlanden gezien: bang, onderdanig als lammetjes, perfecte slaven. Sommigen onder hen waren zelfs gelovig. Eén van hen las de bijbel elke dag na het werk. Ik vroeg me af hoe ze kon slapen na de dosis van vervloeking die ze tegenkwam in dit boek. Hoe het ook zij, de religieuze prostituees zijn geen uitzondering in Oost-Europa en het zijn hoogstwaarschijnlijk zij die het meeste lijden: extra gevechten met gewetenswroegingen. Het moet een nachtmerrie zijn. Hoewel, ik zou niet graag in de huid van een priester zitten wanneer alle vrouwen op een dag tot de logische conclusie komen dat de klerikalen de oorzaak zijn van hun verdomd laag zelfbewustzijn... Ik hoop dat deze dag zal komen. Mijn droom is een brigade van revolutionaire prostituees die tegen de godsdienst vechten...

Sommige groepen van de Poolse prostituees hebben de mythe van de ‘Poolse moeder’ overgenomen en ze folteren elkaar ermee. Ik kende een vrouw die zonder genade vocht tegen al haar vriendinnen zonder kinderen. Ze vond dat alleen vrouwen die werken voor hun kinderen respect verdienen. Ze werkte zelf voor haar zoon. Dit is een voorbeeld van onnozele ‘klasse opdelingen’ onder de prostituees. Ik sprak voordien over de immigranten - dit is in de prostitutie een extra ‘klas’: als ze ‘illegaal’ leven en werken, zijn ze gemakkelijke slachtoffers voor de mannen: bullebakken of flikken. Ze hebben geen rechten, dus zijn ze onderdanig en gehoorzaam.

Het is overal zo - in Polen zijn het de vrouwen van Rusland, Oekraïne of Bulgarije, in Duitsland waren dat een korte tijd geleden vrouwen van Polen, Tsjechië en andere nieuwe EU-landen (nu kunnen ze legaal werken in de EU), in Spanje zijn het vrouwen van Latijns-Amerika en Afrika. Ze zijn te koop - ‘slavenhandel’. Trouwens, het is niet waar dat mannen er niet over weten - ze gebruiken hun situatie als klanten of politie. Sommigen onder hen vervullen zelfs beide rollen. Eén van de nachtclubs in de stad Wrocław waar ik tien jaar geleden werkte, werd onofficieel ‘beschermd’ door de lokale politie. Flikken waren er bijna dagelijkse gasten

en klanten. De vrouw die de club bezat werd gechanteerd door de maffia, dus op het einde, tussen twee kwaden, verkoos ze de politie te betalen. Natuurlijk wisten die flik-klanten heel goed welke vrouwen illegaal waren en natuurlijk chanteerden ze hen. Hoewel, dat deden ze met ons allemaal - dit gebeurt overal waar de prostitutie illegaal is. Deze flikken wisten ook dat er in de club een meisje werkte van 16 jaar, ‘Dominika’, een mooi kind dat service gaf aan de extra-speciale gasten, waaronder de flikken. En er is niets dat hen rechtvaardigt - zelfs niet het feit dat Dominika al een prostituee was sinds haar 13de.

V: Laat ons spreken over de mythes rond prostitutie die leven in onze maatschappij. Waarom kiezen vrouwen voor dit beroep?

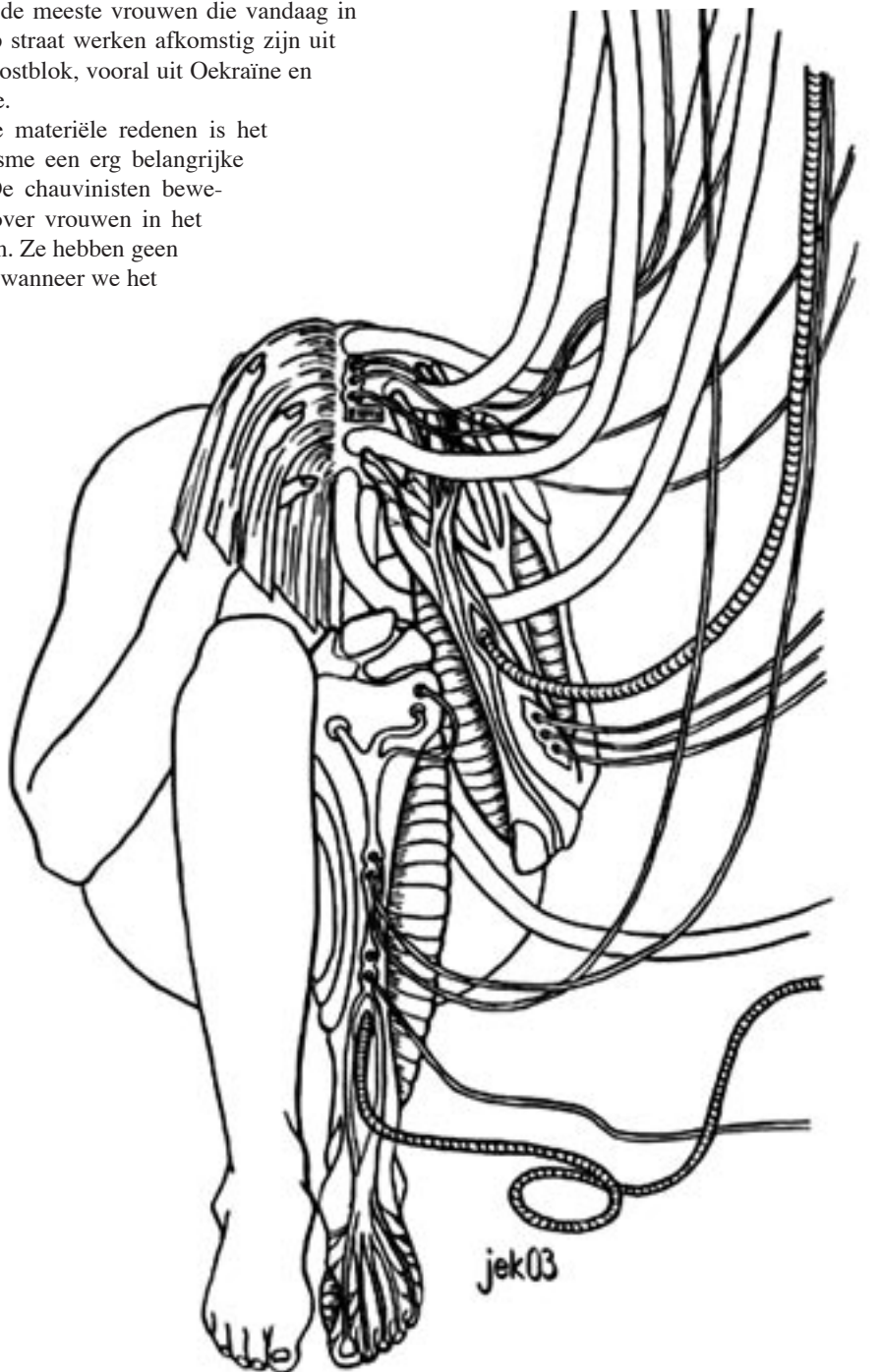
A: Van alle mythes over prostitutie is de mythe die het meeste schaadt waarschijnlijk de mythe van... laat ons zeggen de ‘nymphomanie’, hoewel ik niet van deze term houd, het betekent - een vrouw die een hogere seksuele behoefte heeft dan een gemiddelde vrouw. Zelfs sommige feministen die over prostituees praten gebruiken dit schema. In deze context stel ik de vraag: waarom prostitueren vrouwen met een zogezegd grotere seksuele behoefte zich, in de wereld van vandaag, in de zogeheten westerse maatschappijen. Ze hebben toch de mogelijkheid tot seksuele realisatie in vrije en gelijke schema’s? Zelfs in Polen hebben we de ‘swinger clubs’, die waarschijnlijk de perfecte plaats zijn voor deze zogenaamde ‘nymphomaniakken’. Wat blijft er dan over? De economische redenen zijn de bron van de prostitutie, economische ongelijkheid en armoede. Dit legt uit waarom vooral vrouwen en niet mannen prostituee zijn, hoewel iedereen beweert dat de seksuele noden van mannen groter zijn. Dit verklaart ook waarom de meeste vrouwen die vandaag in Polen op straat werken afkomstig zijn uit het ex-Oostblok, vooral uit Oekraïne en Bulgarije.

Naast de materiële redenen is het masochisme een erg belangrijke reden. De chauvinisten beweren dit over vrouwen in het algemeen. Ze hebben geen ongelijk wanneer we het

over prostituees hebben, maar de bron van het masochisme van de prostituees ligt niet in de ‘natuur van de vrouw’, wat dat ook zou kunnen betekenen, maar... in verkrachting. Volgens de statistieken die ik vond in de Duitse feministische literatuur zijn 9 van de 10 prostituees verkracht als kind. Het is niet moeilijk om het oorzaak-gevolg verband te zien. Pathologisch masochisme zou ook de verslaving prostituees aan hun werk kunnen verklaren - velen onder hen stoppen er niet mee, zelfs wanneer de materiële voordelen twijfelachtig zijn; ze aanvaarden stress, vernedering, risico op ziekte. Ik weet dat de vrouwen die in staat waren te stoppen met prostitutie dit pas konden door een volledige therapie bij een psychotherapeut.

V: Welke andere mythes of valse analyses worden er volgens jouw ervaringen gereproduceerd, ook in het libertaire spectrum? Wat moet er verhelderd worden?

A: Het aspect van het “eliminieren of legaliseren van prostitutie?” wordt vaak bediscussieerd. Ik beschouw legaliseren als een noodzakelijke stap naar... eliminatie van de prostitutie, eliminatie voor het goed van de vrouwen. Op de plaatsen waar de prostitutie gelegaliseerd is, zijn de werkomstandigheden humaner en dit moet een doel zijn zolang prostitutie bestaat. De legalisering is zeker en vast makkelijker te bekomen dan de eliminatie van de redenen voor prostitutie. Laat ons starten met het realistische (voor vandaag), als we zo deze vrouwen kunnen helpen. De samenleving is veel verschuldigd aan de prostituees en zeker de mannen hebben een grote schuld te vereffenen. Het zijn zij, de klanten, die ervoor zouden moeten zorgen dat de prostituees het beter hebben... Maar [>p.10](#)

> p.9 het is duidelijk dat zij er niet om geven. Het is mij (ons) toegelaten om hen hiervoor te verwijten.

V: Denk je dat er in de post-kapitalistische en libertaire maatschappij, de maatschappij die afscheid neemt van autoritaire relaties, plaats is voor prostitutie?

A: De term ‘prostitutie’ heeft al zijn krediet verloren in mijn ogen. Hiermee bedoel ik alles waarmee ik de prostitutie persoonlijk verbindt. De nieuwe maatschappij veronderstelt nieuwe relaties tussen vrouwen en mannen, tussen de genders. Vandaag is er een vraag naar prostitutie omdat de meeste klanten zieke mannen zijn die voldoening krijgen door het vernederen van de andere persoon. De meeste onder hen zouden kunnen beschreven worden als afwijkingen, zelfs door de patriarchale maatschappij. Deze mannen hebben nood aan een therapie, maar ik weet niet welke vorm zo’n therapie zou hebben. Als de prostituees de rol van de therapeuten zouden innemen, zoals het vandaag gezien wordt, dan zou deze maatschappij de prostituees moeten respecteren voor het harde werk dat ze doen. Maar waarover zijn we hier aan het praten als, bijvoorbeeld, in Polen de verpleegsters zelfs als parasieten van de staat behandeld worden. Alicja Frohnert, een Duitse journaliste, schrijfster van ‘De Poolse groei’ en ex-prostituee, stelt dat prostituees zouden moeten betaald worden door de gezondheidszorg waartoe de klanten behoren en dat de service zelf zou moeten worden aangevraagd bij de dokters, vooral psychiaters en seksuologen, op voorschrift. In de huidige situatie lijkt dit perspectief me interessant - het zou tenminste duidelijk zijn welke rol de prostituees vervullen. Maar dan komt de vraag op of na de eliminatie van armoede er nog vrouwen dit beroep zouden willen uitoefenen...

(ingezonden stuk — vertaling De Nar)

Een vraag, een opmerking, een bijdrage? De Nar stelt voor: Open vergadering.

Elke twee maanden zal er een open vergadering gepland worden waarop iedereen welkom is die geplaagd wordt door vragen, bedenkingen of de onweersaanbare drang om De Nar te helpen. De Nar Onder Vuur tour die we in oktober ‘05 ondernomen hebben is heel leerrijk geweest en wij voelen dat een regelmatige feedback ons nog beter vooruit zou helpen. Komt daarom allemaal massaal af naar dit revolutionair ontmoetingsmoment en spuwt uw gal. De datum en plaats (elke keer in een andere stad) zal iedere maand in De Nar bekend gemaakt worden.

Volgende open vergadering van De Nar:

Zaterdag 15 april 2005 - 14u — Brasserie de l’Union, Sint-Gillis Voorplein, Brussel
Op 15 min wandelen van het station Brussel Zuid, je kan ook tram 23 of tram 90 nemen...

Vragen staat vrij — uiteraard!

Daarnaast wilt de Nar ook haar best doen om op al je vragen en opmerkingen schriftelijk te antwoorden, waarop we de vraag en het antwoord dan eventueel in de Nar kunnen publiceren. Ook dit is iets dat voortvloeit uit de feedback die we hebben gekregen tijdens de Nar Onder Vuur-tour... Aarzel dus niet, vuur maar los met die vragen en bedenkingen en schrijf een briefje naar:
De Nar, p/a Patriottenstraat 27, 2800 Berchem of mail naar raagje@denar.be

Aan zij die denken dat de doodstraf afgeschaft is *Communiqué vanuit de gevangenis van Clairvaux, Frankrijk — 29/01/2006*

AAN ZIJ DIE DURVEN BEWEREN DAT DE DOODSTRAF AFGESCHAFT IS. ZWIJG! ZE MAKEN ONS GEWOON RUSTIG AF.

Wij, de voor levenslang levend opgesloten van het meest beveiligde Penitenciaire Centrum van Frankrijk (terwijl geen enkel van ons een Papon is ⁽¹⁾), roepen op om de doodstraf opnieuw effectief voor ons in te voeren.

Genoeg hypocrisie! Sinds ze ons in feite tot effectief levenslang hebben voorbestemd, zonder enig perspectief van vrijlating na afloop van onze veiligheidsstraf ⁽²⁾, geven we er de voorkeur aan om er ineens komaf mee te maken. Liever dat dan beetje bij beetje te creperen, zonder hoop op enige ‘morgen’ na meer dan 20 jaar van volstrekte miserie... In tegenstelling tot de andere Europese landen, martelt en roeit de Republiek van het Licht en de Vrijheden van 2006 ons uit achter de grijze muren van haar onwaardige gevangenissen. Rustig, in alle klaarblijkelijke legaliteit, “in naam van het Franse volk? deelt de Franse Staat ons klappen toe in functie van het sociale klimaat of ten voordele van een fait-divers en electorale spelletjes. De repressieve maatregelen volgen elkaar aan hoog tempo op, gebaseerd op het modieuze dogma van ‘veiligheid’ dat alle anderen verdringt.

Wees gerust! Wat onze dagen hier betreft: zelfs het laagste onkruid groeit hier niet meer. Er rest ons niets dan het duister en de wanhoop. Van escalatie naar escalatie : de machine om mensen te vermorzelen zet genadeloos de toon. Waartoe dienen de veiligheidsstraffen die ze ons opleggen wanneer, eens de termijn correct uitgezeten is, er toch geen enkele hoop is om de vrijheid te heroveren ? (Sinds het jaar 2000 tot de wet Perben II van 2005 hebben ze de schijn hoog gehouden door nieuwe ‘jurisdicties van voorwaardelijke invrijheidsstelling’ uit te vaardigen. Mooi hoor. Zoals de minister van Justitie gisteren, zijn het vandaag de rechters die tegen ons zijn... weigering na weigering, leggen ze ons opsluitingstermijnen op zoals Lucien Leger ⁽³⁾.)

Nochtans heeft de Franse Staat over het “doel van de straf?”, terwijl ze toegeeft dat we uiteindelijk toch ooit mogen vrijkomen en terwijl ze de richtlijnen van de Europese Raad onderschrijft, als principe voor de langgestraften en de (700) tot levenslang veroordeelden vooropgesteld dat: “De uitvoering van vrijheidsberovende straffen (...) dient er niet alleen toe om de samenleving te beschermen en de bestraffing van de veroordeelde te verzekeren, maar ook om de veroordeelde zich te doen verontschuldigen en hem/haar voor te bereiden op resocialisatie. ? Met andere woorden: het draait allemaal om straffen.

Hoevelen onder ons – op z’n minst zij die nog niet zijn overleden – hebben al niet meerdere jaren voorbij hun eigenlijke veiligheidsstraf van 18 jaar vastgezeten zonder dat er hen ooit een reële kans op vrijlating is ‘aangeboden’? Na zoveel tijd in de gevangenis kan geen enkele overlevende vrijkomen zonder – op z’n minst – seniel en total gebroken te zijn. Wie kan er zich in zo’n geval nog echt reïntegreren? In feite blijft er dan als alternatief, zoals voor 1981, niet zoveel meer over dan zo snel mogelijk in de dood onze vrijheid te vinden.

Er is meer. Om ons ertoe te brengen ons te plooiën naar dit lot van levend begraven, hebben ze de laatste jaren wel echt hun best gedaan: meer muren, uitkijktorens, stalen hekken en vele andere obstakels en verplichtingen. Alles, om alle verlangen te doen verstommen. Commando’s van gehelmde, gewapende en gemaskerde bewakers slagen ons ongestraft, het aanklagen van mishandelingen hier is zinloos geworden, de algemene onverschilligheid overheerst. (Geloof er maar niets van hoor. Er is hier anders nog wel een plaatsje voor jou en je zoon... Meer dan ooit is het waar! Op dit moment geeft men er de voorkeur aan om massaal het aantal onderwijzers en opvoeders in de plattelandsscholen in te krimpen, om in plaats daarvan te gokken op de aanwerving van altijd maar meer politieagenten en cipiers, op de bouw van nieuwe gevangenissen en meer QHS ⁽⁴⁾.)

Een zogenaamd ‘democratische’ maatschappij zou het zichzelf niet mogen toestaan zo te spleen met de strafwet, die nu gericht is op het oneindig verlengen van de straftermijnen naargelang de conjunctuur, het individu of bepaalde noden. Als we moeten kiezen voor de geprogrammeerde trage dood, dan vragen we de Franse Staat, pleitbezorger van de mensenrechten en de vrijheden, met aandrang om voor ons allen de effectieve doodstraf opnieuw in te stellen.

Vanuit het sterfhuis van Clairvaux: Abdelhamid Hakkar, André Gennera, Bernard Lasselin, Patrick Perrochon, Milivoj Miloslavejevic, Daniel Aerts, Farid Tahir, Christian Rivière, Jean-Marie Dubois en Tadeusz Tutkaj.

(1) Papon, Maurice. Hoge politieke functionaris van het Vichy-Regime. Toen de nazi’s in 1940 Frankrijk veroverden, werd in het zuiden van Frankrijk een fascistische dochterstaat opgericht: het Vichy-Regime. Maurice Papon werd in 1998, na meer dan 10 jaar juridische strijd, veroordeeld voor zijn collaboratie en misdaden tegen de mensheid, tot 10 jaar opsluiting.

(2) Veiligheidsstraf. Gevangenen die veroordeeld worden tot straffen van meer dan 20 jaar, hebben geen kans om voorwaardelijk vrij te komen. Deze veiligheidstermijn is nu 18 jaar, maar is in sommige gevallen al verhoogd naar 20 en 22 jaar.

(3) Lucien Leger. Hij werd in 1964, na amper 6 procesdagen en in volle mediahysterie, tot levenslang veroordeeld wegens moord op een jongen van 11 jaar. Zijn schuld staat zeker niet vast, maar er moest iemand boeten voor de misdaad. Lucien Leger werd daarna gesteund door anarchisten, die de ‘eerlijkheid’ van het proces in vraag stelden. Hij zit nog steeds (dus al meer dan 40 jaar) in de gevangenis.

(4) QHS. Quartier de Haute Sécurité, zwaarbeveiligde modules in de Franse gevangenissen.

Meer info over Clairvaux, muiterij daar in 2003, de Franse gevangenissen,...

<http://apa.online.free.fr>

<http://vivelesmutins.freeservers.com>

<http://journalenvolee.free.fr/>

<http://cettesemaine.free.fr>

<http://endehors.org>

Nieuwe aanval van de repressie in Barcelona

Duizend redenen om te blijven vechten

Solidariteit met Ruben en Ignasi. Vrijheid voor alle anarchistische gevangenen!

W e incasseren de zoveelste repressieve daad. Onze kameraden Ruben en Ignasi werden op 9 februari 2006 's morgens gekidnapt door de Catalaanse politie 'Mossos d'Esquadra' en rechtbank 13 van Barcelona. Ze worden beschuldigd van twee sabotage-acties (één tegen CIRE, een openbaar bedrijf dat de gevangenisarbeid organiseert, en één tegen Banco Sabadell, één van de bedrijven die Sergio L.D., het laatste individu dat opziet tegen rechtzaken naar aanleiding van de rellen tijdens de EU-top in 2002 te Barcelona, aanklagen.). Er wordt hen ook aangewreven deel uit te maken van anti-gevangenis en gevangenenondersteuningsgroepen. Hun solidariteit en politiek activisme, buiten de grenzen van de pseudo-gevechten die worden toegestaan en versterkt door de democratie, vallen nu onder een nieuwe reeks repressieve wetten ("Zero-tolerantie", zoals sommige politici vragen) die van Barcelona een nieuwe soort fascistische stad met progressief masker proberen te maken.

Ruben en Ignasi worden momenteel vastgehouden in gevangenis niet ver van Barcelona. De eerste dagen waren zwaar, aangezien het ongelooflijk moeilijk is om wat informatie te bekomen over waar ze exact opgesloten zitten en hoe ze zich voelen. Dit vraagt veel tijd en energie (het echte doel van bureaucratie), maar wij voelen dat het belangrijk is dat zij weten (en dat we zelf weten) dat we hier nog steeds zijn, dat het leven verder gaat en dat de libertaire strijd verder gaat.

Solidariteit is nodig, van mensen die nog maar de kleinste nood voelen om zich te verzetten tegen deze repressieve maatschappij die ons leidt naar extreme en uitzonderingssituaties. Marginaliteit is niet onze thuis, het is onze gevangenis. Wat wel echt van ons is, is het sociale gevoel dat ons ertoe brengt te vechten en te leven voor de vrijheid, en de verspreiding van de vrijheid naar alle sociale terreinen. We kun-

nen niet nadenken over de kidnapping van onze kameraden zonder ook na te denken over alle mistoestanden in deze maatschappij/die deze maatschappij ons oplegt.

De rechter wordt voorgesteld als een eerbaar en respectabel persoon die een belangrijke sociale taak uitvoert. De politie, proper provocatief en gewelddadig, wordt afgeschilderd als de beschermmer van veiligheid en vrijheid. Mishandelingen van immigranten worden gezien als iets dat noodzakelijk is om de sociale vrede te bewaren. De vernietiging van de aarde, van de buurten, van onze woonplaatsen en onze bevrijde plaatsen,... worden gerechtvaardigd in naam van vooruitgang en sociale welvaart.

Ondertussen verbergen ze de economische winsten van banken, immobiliënbedrijven en politieke parasieten. 'Arbeidsreglementen' en de voortschrijdende inperking van hun rechten precariseert de arbeidsomstandigheden en perst zonder ophouden de mensen die moeten werken om te overleven uit. De aankondigingen van de banken over hun hoogste winsten ooit vorig jaar, zijn toe te schrijven aan deze uitbuiting en de gigantische schulden van vele mensen die vastzitten in een maatschappij gebaseerd op consumptisme en privaat eigendom. De reeks wetten voor 'goed burgerschap', voorgeschoteld als de ideale vorm van sociaal gedrag, draaien alleen maar om meer controle, meer repressie en meer isolatie - gericht tegen mensen die, omwille van hun kwetsbaarheid, gemakkelijk gestigmatiseerd worden en misbruikt worden door de instellingen van de Staat; en hetzelfde gebeurt met politieke dissidentie die geen toegang heeft tot (of geen toegang wilt tot) de 'show ramen' van de wat een 'grote stad van design' aan het worden is.

Het groeiende aantal politiekkrachten is een antwoord op de argwaan van zij die aan de macht zijn tegenover de gehele samenleving; ze weten dat wat ze doen absoluut onrechtvaardig is, maar ze weten ook dat ze veel redenen hebben om het toch te doen: hun rijkdom en privileges moeten ten koste van alles veilig gesteld worden. Ze weten dat maar al te goed.

Ruben en Ignasi zijn niet alleen in de gevangenis, wij zitten niet alleen in de marginaliteit, zij die opgesloten zijn na de rellen in de straten van Sant Pere Mes Baix zijn niet alleen, de anarchist-ten die gearresteerd zijn in september 2003 die opkijken tegen zeer lange gevangenisstraffen zijn niet alleen, geen enkele persoon geïsoleerd in de politiekantoren is alleen, de immigranten en de mensen uit de wijken zullen niet alleen gelaten worden... want wij zijn hier, en hier hebben we duizenden redenen om te blijven vechten.

**VRIJHEID VOOR DE
GEARRESTEERDE KAMERADEN
LATEN WE ANTWOORDEN OPELKE
VORM VAN VERBODEN EN GEBODEN**

Deze tekst is een vertaling van een Engelstalige solidariteitsposter. Je kan deze posters krijgen bij ABC Antwerpen, of zelf downloaden en af-drukken door een mailtje te sturen naar ABC Antwerpen.

Adressen van de gearresteerden:

- Ruben Masmano Bernel (Modulo 1 de C.P. Brians) C.P. Can Brians Apartado 1000 08760 Martorell Barcelona España
- Ignasi Antolino Ibanez (Modulo 4 de C.P. Quatre Camins) Apartado 335 08430 La Roca del Vallés Granollers - Barcelona España

International Bank Account Number (IBAN)
IBAN ES33 0182-4209-47-0201518073
BIC: BBVAESMM

Strafeisen tegen de Barcelona 6

De strafeis tegen de gevangen anarchistische kameraden en beschuldigden in verband met de arrestaties van september van 2003 is voltooid.

O p 16 september 2003 voerde de Guardia Civil zes arrestaties uit in Barcelona. Opgepakt werden Rafa, Carol, Joaquin, Igor en Teo (inmiddels vrij) en 1 persoon is voortvluchtig met een internationaal aanhoudingsbevel achter zich aan. Onder zeer repressieve maatregelen werden zij in isolatie gehouden en in de rechtbank door rechter Garzon beschuldigd van lidmaatschap aan een terroristische organisatie en illegaal wapen- en explosieve stoffenbezit. Van deze beschuldigingen is echter nog altijd geen afdoende bewijs. Waar deze mensen vooral schuldig aan zijn is de strijd voor anarchie en solidariteit. De kameraad Inigo (voortvluchtig) is geclassificeerd onder de zgn. 'rebeldia procesal', wat vergelijkbaar is met 'bij verstek', dus het niet opdagen voor zittingen of zich melden. Vervolgens wordt er tegen kameraad Teo een boete van 9 miljoen peseta plus een gevangenisstraf van 5 tot 10 jaar geeist. Kameraad Roger hangt ook een belangrijke boete en meer dan 50 jaar gevangenis boven het hoofd. Tegen de andere gevangen kameraden (Rafa, Carol, Igor en Joaquín) wordt ook een boete geëist en voor enkelen van hun meer dan 100 jaar gevangenis. Het lijkt geen twijfel dat deze straffen niet meer zijn dan een lynchpoging van onze kameraden en naar de gehele anarchistische beweging. Wij kunnen niet toestaan dat zij hier mee weg komen en wij zouden moeten mobiliseren om de vastberadenheid van onze overtuiging en solidariteit naar onze gevangen kameraden te tonen!

(Bron: www.presosalacalle.tk)
ABC Amsterdam

Meer toelichting over deze zaak en hetgeen er is gebeurd sinds september 2003 is te vinden op: '<http://squat.net/abcamsterdam>' onder de titel '6 anarchistische kameraden die 16 september 2003 gearresteerd'

Schrijf de gevangenen:
Carolina Forné Roig C.P. Brieva. Ctra. Vicolozano-Brieva s/n 05194 Ávila Spanje
Rafael Tomás i Gaspar C.P. de Topas Ctra. n-630, km. 314, 37799- Topas (Salamanca) Spanje
Igor Quevedo Aragai C.P. MADRID VI Aranjuez Crtra Nacional 400- km 28 Apdo 2000, 28300 Aranjuez (Madrid) Spanje
Joaquín Garcés Villacampa C.P. Navalcarnero. Ctra. Nacional V, km 27,7. 28600 Navalcarnero (Madrid) Spanje

Financiële bijdrages welkom:
BBVA 0182-7028-21-0201530482
IBAN (International Bank Account Order): ES58 0182 7028 2102 0153 0482BIC
(Bank International Code BIC): BBVAESMMXXX

Strafeisen tegen de beklaagden van het Cervantesproces

Op 22 februari 2006 heeft de openbare aanklager van Rome zijn strafeisen tegen negen anarchistische kameraden, aangeklaagd in het proces Cervantes, uitgesproken.

- Ze eisen:
- 16 jaar en 6 maand gevangenis voor Tombolino (Marco Ferruzzi) op basis van artikel 270 bis (subversieve organisatie) en 280 bis (subversieve propaganda)
 - 12 jaar voor Massiomo Leonardi op basis van 270 bis en 280 bis
 - 10 jaar voor Titto (David Santini) en Simone del Moro, op basis van artikel 270 bis en 280 bis
 - 7 jaar voor Danilo en Valentina en 1000 euro schadevergoeding, op basis van 280 bis
 - 5 jaar voor Sergio M. Stefani, Stefano del Moro en Claudia Cospito, op basis van 270 bis. Daarenboven eisen de openbare aanklagers eveneens een schadevergoeding van 380 000 euro.

De volgende zitting was op 27 februari 2006.

-- Croce Nera Anarchica (ABC Italië)

*Voor meer informatie, zie www.anarcotico.net (Italiaans) en 'Twee zomers van repressie tegen anarchist-ten in Italië', dossier van ABC Antwerpen en ABC Gent, september 2005 (te verkrijgen bij beide ABC's)
Alle beklaagden bevinden zich momenteel onder huisarrest. Je kan David Santini schrijven op: Santini David Via Giovanni XXIII 15 01038 Soriano nel Cimino (VT) Italië*

ABC GENT: PB 40 (zonder naamsvermelding) 9000 Gent 2 -- abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/ -- rek. 001-3364945-91
ABC ANTWERPEN: abc.antwerpen@gmail.com -- rek. 000-3244460-04 -- post (zonder naamsvermelding!) PB 67 2018 Antwerpen 14

AnarGENDA

ANTWERPEN

kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand	Infotheek - 21.00 tot 23.00
het Badhuis	elke maandag	Volxkeuken - vanaf 19.00; vrije bijdrage
't Werkhuys (Zegelstraat 13, 2140 Borgerhout)	dinsdag 14 maart	Feministisch Cafe Poppesnor - 14/03 "Trans, gender, beweging, strijd,...?" - 20.00

GENT

AC 't Assez	elke maandag 4 dagen per week	Infomania - info-avonden om 20.00 Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00 Volxkeuken - vanaf 20.00 Resto Resto - met soep en dagschotel - 18.00 Algerijns/Nigeriaans Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
De 3 Charels	elke dinsdag	Volxcafé - 21.00
Palinghuizen	elke donderdag	Volxkeuken - 20.00
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00
Kammerstraat 10, 9000 Gent	1-2 april	Radical critique of masculinities international discussion and networking weekend: weekend rond mannelijkheid - Meer info via www.feminisme.be/fcoppesnor/

BRUSSEL

Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
Chez Henri (Rue Marie-Henriette, Ixelles/Elsene)	elke dinsdag	Bouffe Populaire - 19.00
Centre Libertaire	elke 1e zaterdag v/d maand	Permanentie van het Centre Libertaire - 15.00 tot 17.00
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00
	zondag 19 maart	Betoging tegen de bezetting van en oorlog in Irak - 14.00, Brussel-Noord
	zaterdag 15 april	Open Vergadering van de Nar - 14.00, Brasserie de l'Union, Sint-Gillis Voorplein, Brussel (op 15 min wandelen van station Brussel-Zuid; je kan ook tram 23 en tram 90 nemen)

LEUVEN

Villa Squattus Dei	elke woensdag zondag 12 maart	Volxkeuken - koken vanaf 15.00, eten rond 18.30 aan vrije bijdrage (richtprijs 1,5 pleuro) voetbal: Memorial Marijn - 14.00
--------------------	----------------------------------	--

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: weggeefwinkel (neem wat je nodig hebt!) en Info-teek (bibliotheekje met info over anarchisme, feminisme, dierenbevrijding,...)
nieuw telefoonnummer skwattus: 0485/02.14.86

HASSELT

De Kraakvestingsmaatschappij (Boomkensstaat 170)	elke woensdag dinsdag & vrijdag	Volxkeuken Tabasta - vanaf 18.00 Vrije Markt - vanaf 14.00 - In de vrije markt plaatsen we al het voedsel dat wij over hebben. Dat vergaren we door 2 x per week naar de markt te gaan. De vrije markt werkt volgens het principe van 'de vrije bijdrage'.
---	------------------------------------	---

De doorgeefwinkel is open tijdens de vrije markt en de volxkeuken. De doorgeefwinkel is de enige winkel in Hasselt waar je niet kan stelen.
Het nieuwe adres en activiteiten van de Hasselse krakers: De Kraakvestingsmaatschappij - Boomkensstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com

CHARLEROI

Rue de Dublin 22, Ixelles	zondag 5 maart	Serge Utgé-Royo - Festival Mars en chansons - Info: 01 43 52 20 40 - www.julos.be
---------------------------	----------------	--

LIEGE

Centre culturel (Rue Renaud-Strivay, 44 - 4100 Seraing)	vrijdag 21 april	Serge Utgé-Royo - Reservations: 00 32 4 337 54 54
--	------------------	--

Volgende open vergadering van De Nar:
Zaterdag 15 april 2005 - 14u — Brasserie de l'Union, Sint-Gillis Voorplein, Brussel
(Op 15 min wandelen van het station Brussel Zuid, je kan ook tram 23 of tram 90 nemen...)

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR!
BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- Palinghuizen : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- Ivago : Staaksenstraat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **Vluchtelingen Aktie Komitee** - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- **Infotheek**: Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- **L'enfant Terrible** : Wispelbergstraat 3 -- **ANTWERPEN:** kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem** : Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem - <http://www.feminisme.be/fcoppesnor/> -- **Anarchist Black Cross A'pen** : reknr. 000-3244460-04; [mail: abc.antwerpen@gmail.com](mailto:abc.antwerpen@gmail.com); post (zonder naamsvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- **BRUSSEL:** Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be; www.universal-embassy.be -- **Centre Libertaire** : Rue des Foulons 47, 1000 Brussel; <http://www.anarchie.be/centrelib/> -- **BRUGGE:** De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- **Uitgezonderd** -- **Lappersfront**: Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- **LEUVEN:** Villa Squattus Dei: Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0485/02.14.86 -- **Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- **Squat Le Tapsala** : Rue de Armuriers 31, Luik -- **IEPER:** Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- **GEEL:** Acting Open Minds (AOM) actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- **HASSELT:** De Kraakvestingsmaatschappij: Boomkensstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com - <http://www.kraakvestingsmaatschappij.org> -- **Andere:** Feministisch anarchistische madammen: <http://www.feminisme.be/fcoppesnor/> -- **Think Pink:** <http://www.thinkpink.be.tf> -- **Kokkerellen:** www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- **Zwart en Rood vzw mailorder:** zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- **Websites:** www.anarchie.be: portaalsite anarchistische groepen ; www.spunk.org: online bibliotheek en archief ; flag.blackened.net: internationale portaalsite ; www.infoshop.org: internationale portaalsite

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
tel. 0475/227 365
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op rek. n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB). Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijks opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden! Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!

DE NAR nr. 203
Maart 2006
oplage: 3000 exemplaren